

รายงานการศึกษากลุ่ม
(Group Project)

เรื่อง การจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต
เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน
(กรณีศึกษา ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่
จังหวัดกระบี่)

จัดทำโดย กลุ่มที่ 9 รุ่นที่ 97

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารระดับสูง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และคุณธรรม รุ่นที่ 97
วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.

ประจำปี 2566

ลิขสิทธิ์ของสำนักงาน ก.พ.

รายงานการศึกษากลุ่ม (Group Project)

เรื่อง การจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม
อย่างยั่งยืน (กรณีศึกษา ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่)

จัดทำโดย กลุ่มที่ 9 รุ่นที่ 97

1. นายจันทพันธ์	ทังสุบุตร
2. นางสาวอุษณีย์	มหากิจศิริ
3. นายธนากร	นาเซียงใต้
4. นายณรงค์	อรุณภาคมงคล
5. นางสาวเกตุร	ช่ออัญชัญ
6. นายอาระยะ	วงศ์อุดม
7. นายธนวัฒน์	สัมพันธ์กุลภาค
8. นางดารุณี	พิขุนทด
9. นายสมบัติ	สุวรรณมณี
10. นายนิริวัชร	ศิริปรียพงศ์

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม

หลักสูตรนักบริหารระดับสูง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และคุณธรรม รุ่นที่ 97
วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.

ประจำปี 2566

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

สำนักงาน ก.พ.

เอกสารรายงานการศึกษาส่วนบุคคลนี้ อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมหลักสูตร
นักบริหารระดับสูง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และคุณธรรม ของสำนักงาน ก.พ.

วัชรวิชญ์ กীরตดุสิตโรจน์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ไพจิตร วิบูลย์ธนสาร

อาจารย์ที่ปรึกษา

สุรพันธ์ ปุสสเด็จ

อาจารย์ที่ปรึกษา

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ปัญหาการจัดการพื้นที่ปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรให้กับประชาชนที่ไม่มีพื้นที่ทำกินโดยเฉพาะประชาชนในภาคการเกษตร เกษตรกรจำนวนมากที่ได้รับการจัดสรรที่ดินไปแล้วไม่สามารถที่จะยกระดับความเป็นอยู่และแก้ปัญหาความยากจนจากการทำเกษตรในพื้นที่ที่ได้รับจัดสรรได้ มีเกษตรกรจำนวนมากละทิ้งที่ดินทำกินหรือขายสิทธิให้แก่บุคคลอื่น ดังนั้นการจัดสรรที่ดินให้เกษตรกรแต่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่อาจทำให้บรรลุวิสัยทัศน์ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้ ต้องมีการจัดการพื้นที่ภายหลังการจัดสรรที่ดินให้แก่เกษตรกรในทุกมิติ ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ด้วยการบูรณาการการทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อสนับสนุนและผลักดันให้เกษตรกรสามารถสร้างมูลค่าจากที่ดิน ส.ป.ก. ที่ได้รับจัดสรรให้เกิดประโยชน์สูงสุด และต่อยอดการทำเกษตรดั้งเดิมไปยังอุตสาหกรรมเกษตรและธุรกิจอื่น ๆ ที่สร้างรายได้เพียงพอลดพ้นจากความยากจนอย่างยั่งยืนตามแนวทางของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การศึกษาการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ที่จัดสรรให้เป็นพื้นที่ทำกินเพื่อแก้ปัญหาความยากจนข้างต้น คณะผู้ศึกษาได้ศึกษาในกรณีของที่ดินแปลงใหญ่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม บริเวณตำบลกระบี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ จากข้อมูลการสำรวจของกรมพัฒนาชุมชนในปี พ.ศ. 2563 เกษตรกรในตำบลกระบี่น้อยมีรายได้สุทธิครัวเรือนละ 59,110 บาทต่อปี เกษตรกรสวนใหญ่มีหนี้สินจากการกู้ยืมเพื่อซื้อวัสดุปัจจัยการผลิตทางการเกษตรเพื่อการครองชีพและการประกอบอาชีพ เกษตรกรยังมีความยากจนอยู่ ที่ผ่านมามีการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ยังพบปัญหาของการใช้ที่ดิน ดังนี้ 1) มีการบุกรุกพื้นที่ป่าต้นน้ำ โดยการเข้าไปทำให้เป็นป่าเสื่อมโทรม 2) การขาดที่ดินทำกินของเกษตรกร 3) เกษตรกรเน้นพึ่งพาผลผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมัน ซึ่งประสบปัญหาหาค่าตกต่ำ 4) ขาดระบบจัดการขยะแบบครบวงจร 5) วิสาหกิจชุมชนยังไม่เข้มแข็ง 6) สูญเสียการใช้ศักยภาพของพื้นที่ 7) ประชาชนมีการศึกษาน้อย ขาดทักษะเฉพาะทางในการประกอบอาชีพ 8) อัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น 9) ยาเสพติดแพร่ระบาดในพื้นที่ 10) ความเสี่ยงภัยพิบัติ และ 9) การคมนาคมขนส่งไม่สะดวก ซึ่งรัฐบาลทุกสมัยได้ให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยากจนมาโดยตลอด การจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ให้เป็นพื้นที่ทำกินเป็นวิธีการหนึ่งที่รัฐใช้ในการแก้ปัญหาความยากจน แต่พบว่าการดำเนินการดังกล่าวยังไม่มีการบูรณาการร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาได้อย่างยั่งยืน ยังดำเนินการแบบแยกส่วน ทำให้การแก้ไขปัญหาไม่บรรลุเป้าประสงค์เท่าที่ควร จากสภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้คณะผู้ศึกษามีความเห็นร่วมกันในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบาย เรื่อง “การจัดการพื้นที่ ส.ป.ก บริเวณตำบลกระบี่น้อย เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน”

การแก้ไขปัญหาความยากจนด้วยการจัดสรรพื้นที่ ส.ป.ก. ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการแก้ไขปัญหาอย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ คือ 1). นโยบายต้องสามารถปฏิบัติได้และสอดคล้องกับบริบทและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานท้องถิ่น 2). การบูรณาการทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ตระหนักรู้และเข้าใจถึงปัญหาและความสำคัญและเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่ 3). มี

หน่วยงานภาครัฐสถาบันการเงินและกองทุนต่างๆที่สนับสนุนทางการเงิน 4). เพิ่มรายได้ให้เกษตรกร 5). สร้างนวัตกรรมในการขับเคลื่อน 6). สร้างช่องทางการจำหน่ายสินค้า และผลิตภัณฑ์เกษตรอื่นๆ และ 7). การประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างการรับรู้และสื่อสารให้ทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งนี้จากการประเมินโอกาสและแนวโน้มในอนาคตที่จะนำไปสู่การจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณตำบลกระปี่น้อย เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน คณะผู้ศึกษาเห็นว่า การแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในภาคการเกษตรนั้นไม่สามารถที่จะแก้ไขโดยการจัดสรรที่ดินแต่เพียงอย่างเดียว การพัฒนาพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ควรพัฒนาแบบองค์รวมตามแนวทาง EQO City บนฐานเศรษฐกิจสีเขียว BCG Model และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

คณะผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์กลยุทธ์ภายใต้บริบทรูปแบบการบูรณาการความร่วมมือเพื่อการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณตำบลกระปี่น้อย เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน โดยอิงจากยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อกำหนดเป้าหมายหลัก ได้แก่ เป้าหมายหลักที่ 1. สร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 จากปัจจุบัน (รายได้เฉลี่ยเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่าคนละ 90,000 บาทต่อปี) เป้าหมายหลักที่ 2. ดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทุกมิติเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูงสุดร้อยละ 5 ของประเทศ เป้าหมายหลักที่ 3. ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน (GVH) อยู่ในระดับดีมาก (81-100 คะแนน) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดกระบี่ที่อยู่ในระดับดี และ เป้าหมายหลักที่ 4. มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย ทั้งระบบ จำนวน 500 ล้านบาท (สะสมใน 5 ปี) โดยมีเป้าหมายรอง จำนวน 7 เป้าหมาย ทั้งนี้ได้มีการกำหนดแนวทางที่จะบรรลุเป้าหมาย มีการเชื่อมโยงการทำงานของหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นระบบตลอดห่วงโซ่คุณค่า (Value chain) โดยออกกฎหมายกำหนดพื้นที่เขตบริหารพิเศษเฉพาะเพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำเพื่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม พัฒนาวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตรอัจฉริยะ พัฒนาวิสาหกิจชุมชนเมืองแพะอันดามันครบวงจร พัฒนาขีดความสามารถทางอาชีพและให้การรับรองสมรรถนะของกำลังคนในพื้นที่ พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองพลังงานที่สามารถจัดการตนเองทางพลังงานได้ อนุรักษ์ เสริมสร้าง และจัดการความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ออกมาตรการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ประชาชนโดยธนาคารของรัฐ และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ของภาคเอกชน พัฒนาด้านโลจิสติกส์และเชื่อมโยงช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ และการจัดระเบียบและสร้างเครือข่ายชุมชนพึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและแผ่ระว่างภัยสาธารณะ และที่สำคัญต้องมีการจัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย โดยมีสถานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์อื่นๆ แก่เอกชนผู้ลงทุนในพื้นที่ โดยประยุกต์จากเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียง (SEDZ) เพื่อให้การขับเคลื่อนเป้าหมายบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้ในที่สุด โดยการศึกษาได้มีการกำหนดเป้าหมายและดัชนีตัวชี้วัดที่ทำนาย เพื่อให้หน่วยงานและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีความตระหนักถึงปัญหาที่จะต้องร่วมมือกันปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วงและประสบความสำเร็จ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษากลุ่ม (Group Project : GP) ของกลุ่ม GP9 เรื่อง “การจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน (กรณีศึกษา ต.กระปี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่)” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมหลักสูตรนักบริหารระดับสูง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และคุณธรรม รุ่นที่ 97 ประจำปีงบประมาณ 2566 ซึ่งจัดโดยวิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน โดยการจัดทำรายงานฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทางคณะผู้จัดทำรายงานการศึกษาขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษา ดร.วัชรวิชัย กิรติดุสิตโรจน์ ดร.ไพจิตร วิบูลย์ธนสาร และ อ.สุรพันธ์ ปุสเสด็จ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ตรวจสอบ แนะนำ การปรับปรุงเพิ่มเติม โดยคณะผู้จัดทำรายงานการศึกษาได้นำมาใช้ปรับปรุงเพื่อให้รายงานการศึกษามีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ คณะผู้จัดทำกลุ่ม GP9 ขอขอบพระคุณสำนักงาน ก.พ. และคณะผู้รับผิดชอบจัดทำหลักสูตรนักบริหารระดับสูง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และคุณธรรม รุ่นที่ 97 รวมถึงเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ อำนวยความสะดวก และบริหารจัดการด้านต่าง ๆ จนทำให้การฝึกอบรมในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

สุดท้ายนี้ คณะผู้จัดทำกลุ่ม GP9 หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ช่วยกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งผลให้การพัฒนาบรรลุเป้าหมายตามที่ยุทธศาสตร์ชาติกำหนดในการสร้างความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนให้กับประเทศต่อไป

คณะผู้ศึกษา กลุ่มที่ 9

30 พฤษภาคม 2566

สารบัญ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ณ
1.สภาพทั่วไปของปัญหา	1
2.การคาดการณ์ปัญหาและโอกาสการพัฒนาของประเทศในอนาคต	7
3.แนวทางแก้ปัญหา และ/หรือ การพัฒนา	14
4.การนำแนวทางบรรลุเป้าหมายสู่การปฏิบัติ	30
5.สรุปในภาพรวม	43
บรรณานุกรม	46
คณะผู้จัดทำ	48

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 การพัฒนาเมืองตามแนวทาง EQO City ของพื้นที่ ส.ป.ก. ใน ต.กระปี่น้อย	3
ตารางที่ 2 ปัญหา สิ่งที่ต้องการพัฒนา และปัจจัย	8
ตารางที่ 3 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณ ต.กระปี่น้อย	10
ตารางที่ 4 เป้าหมายรองของมิติด้านต่างๆ	18
ตารางที่ 5 ความเชื่อมโยงห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ใน ต.กระปี่น้อย	27
ตารางที่ 6 แนวทางการบริหารจัดการความเสี่ยงในการนำแนวทางบรรลุเป้าหมายสู่การปฏิบัติ	40
ตารางที่ 7 การเชื่อมโยงระหว่างรายงานการศึกษาส่วนบุคคล (IS) กับรายงานกลุ่ม (GP)	43

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1 แนวคิด EQO CITY	2
ภาพที่ 2 แผนที่ตำบลกระบี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่	4
ภาพที่ 3 รายได้ - รายจ่ายของครัวเรือนเฉลี่ย ตำบลกระบี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่	4
ภาพที่ 4 สัดส่วนเอกสารสิทธิ์ในที่ดินทำกินของเกษตรกร	5
ภาพที่ 5 สัดส่วนเกษตรกรที่มีหนี้สิน	5
ภาพที่ 6 แนวโน้มของปัญหาใน 10 ปีข้างหน้า	9
ภาพที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายหลักและยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนอื่นๆ	18
ภาพที่ 8 โมเดลเขตเศรษฐกิจพิเศษตำบลกระบี่น้อย	29
ภาพที่ 9 โมเดลการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก.ตำบลกระบี่น้อย	29
ภาพที่ 10 ความสัมพันธ์ของเป้าหมาย ข้อเสนอเชิงนโยบาย และห่วงโซ่คุณค่า	42

1. สภาพทั่วไปของปัญหา

1.1 สภาพปัญหา ความท้าทาย หรือการพัฒนาประเทศ

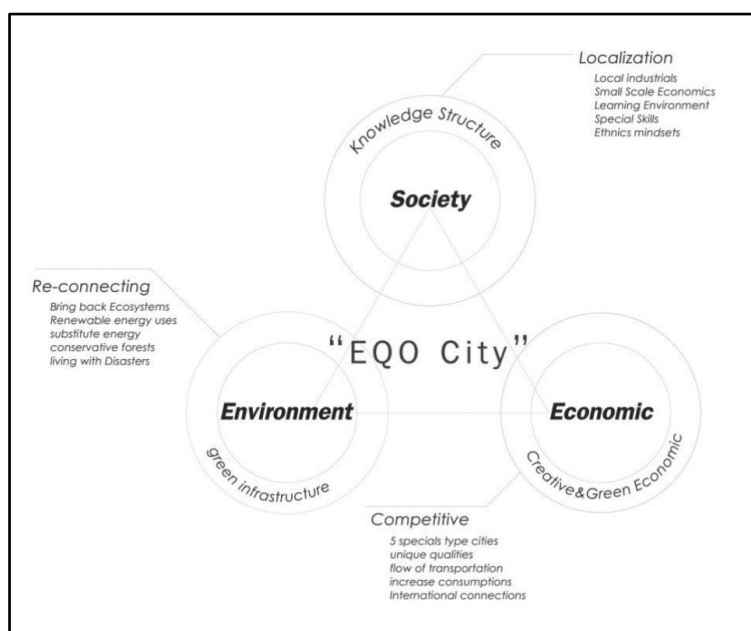
การออกพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 เป็นความพยายามในการแก้ปัญหาความยากจนของประชาชนในภาคการเกษตร ภายใต้สมมติฐานว่าเมื่อได้รับจัดสรรที่ดินทำกินแล้วจะสามารถประกอบอาชีพเกษตรกรรมเลี้ยงตนเองและสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้ แต่เกษตรกรจำนวนมากที่ได้รับการจัดสรรที่ดินไปแล้วไม่สามารถที่จะยกระดับความเป็นอยู่จากการทำเกษตรในพื้นที่ที่ได้รับจัดสรร บางส่วนละทิ้งที่ดินทำกินหรือขายสิทธิให้แก่บุคคลอื่น จึงสันนิษฐานจากข้อเท็จจริงได้ว่า การจัดสรรที่ดินให้เกษตรกรแต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถแก้ไขปัญหาความยากจนได้อย่างยั่งยืน จำเป็นต้องมีการจัดการพื้นที่ในทุกมิติ ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ด้วยการบูรณาการการทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ให้เกษตรกรสามารถสร้างมูลค่าจากที่ดินที่ได้รับจัดสรรให้เกิดประโยชน์สูงสุด สร้างรายได้เพียงพอ และสามารถหลุดพ้นจากความยากจนอย่างยั่งยืนได้ในที่สุด

โดยการศึกษาการจัดการพื้นที่รัฐที่จัดสรรให้เป็นพื้นที่ทำกินเพื่อแก้ปัญหาความยากจนข้างต้น จะศึกษาในกรณีของที่ดินแปลงใหญ่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมบริเวณตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ที่สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ดำเนินการยึดคืนมาจากผู้ถือครองที่ดินโดยมิชอบด้วยกฎหมายและจัดสรรให้แก่เกษตรกรผู้ยากไร้ไม่มีที่ดินทำกินในจังหวัดกระบี่ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ 36/2559 เรื่อง มาตรการในการแก้ไขปัญหาการครอบครองที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมโดยมิชอบกฎหมาย รวม 6,000 ไร่เศษ ซึ่งได้เริ่มจัดสรรตั้งแต่เดือนธันวาคม 2563 ทั้งนี้สรุปปัญหาของการใช้ที่ดินที่ผ่านมาได้ดังนี้ 1) มีการบุกรุกพื้นที่ป่าต้นน้ำ โดยการเข้าไปทำให้เป็นป่าเสื่อมโทรม 2) การขาดที่ดินทำกินของเกษตรกร 3) เกษตรกรเน้นพึ่งพาผลผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมัน ซึ่งประสบปัญหาราคาตกต่ำ 4) ขาดระบบจัดการขยะแบบครบวงจร 5) วิสาหกิจชุมชนยังไม่เข้มแข็ง 6) สูญเสียการใช้ศักยภาพของพื้นที่ 7) ประชาชนมีการศึกษาน้อย ขาดทักษะเฉพาะทางในการประกอบอาชีพ 8) อัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น 9) ยาเสพติดแพร่ระบาดในพื้นที่ 10) ความเสี่ยงปัญหาภัยพิบัติ และ 9) การคมนาคมขนส่งไม่สะดวก

ทั้งนี้แนวคิดการจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน จะดำเนินการภายใต้แนวคิดในการพัฒนาเมืองใหม่แบบ EQO City ที่ผสาน 5 แนวคิดหลักในการสร้างสมดุลให้แก่เมือง (ภาพที่ 1) ได้แก่

- แนวคิดเมืองปรับตัว (resilient city) ที่มีความยืดหยุ่นสูง สามารถปรับตัวตามปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

- แนวคิดเมืองนิเวศ (eco city) ที่เน้นสมดุลระหว่างพื้นที่เมืองและพื้นที่สิ่งแวดล้อม โดยมีตัวชี้วัดที่ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชน จาก GDP ที่เพิ่มขึ้น
- แนวคิดเมืองสุขภาพ (healthy city) โดยการใช้สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ส่งเสริมให้ประชาชนในเมืองมีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งทางสุขภาพกายและทางสุขภาพใจ
- แนวคิดเมืองสร้างสรรค์ (creative city) ที่ประกอบไปด้วยรากฐานที่มั่นคงทางสังคมและวัฒนธรรม โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการสร้างประสิทธิภาพสำหรับบุคลากรในเมือง
- แนวคิดเมืองฉลาด (smart growth city) โดยพัฒนาการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เกิดการใช้ประโยชน์ที่ดินแบบผสมผสาน รักษาพื้นที่ทางเกษตรกรรม และแก้ไขพื้นที่ทางธรรมชาติที่มีปัญหาความเสื่อมโทรมต่างๆ

ภาพที่ 1 แนวคิด EQO CITY

และใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่เป็นหลักปฏิบัติเพื่อให้ประชาชนสามารถพออยู่พอกินได้ตามอัตภาพ มีความพอดีพอประมาณในการผลิตและบริโภค ความมีเหตุผลที่จะคำนึงถึงผลกระทบจากสิ่งที่ทำอยู่เสมอ และการมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งทางสังคมและสิ่งแวดล้อม

ประเด็นที่ควรได้รับการแก้ไข หรือพัฒนาต่อยอด ของพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระเป๋าน้อย

คณะผู้ศึกษาเห็นว่า การแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในภาคการเกษตรนั้นไม่สามารถที่จะแก้ไขโดยการจัดสรรที่ดินแต่เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้การพัฒนาพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณตำบลกระเป๋าน้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ควรพัฒนาแบบองค์รวมตามแนวทาง EQO City และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยวิเคราะห์สภาวะปัจจุบันของพื้นที่และแนวทางแก้ไขตามแนวทาง EQO City ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 การพัฒนาเมืองตามแนวทาง EQO City ของพื้นที่ ส.ป.ก. ใน ต.กระบี่น้อย

EQO City	ปัญหาของพื้นที่ ต.กระบี่น้อย	แนวทางแก้ไขและพัฒนา ตามโมเดล EQO City
แนวคิดเมือง ปรับตัว	มีการสร้างความเสื่อม โทรมให้ธรรมชาติ	- สร้างเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม - พัฒนาเป็นเมืองประหยัดพลังงาน
แนวคิดเมือง นิเวศ	ขาดสมดุลพื้นที่ระหว่าง เมืองและสิ่งแวดล้อม	- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างสมดุล เพิ่มดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุข - เพิ่มทักษะการประกอบอาชีพและยกระดับคุณวุฒิวิชาชีพให้กับคนในพื้นที่
แนวคิดเมืองสุข ภาวะ	ไม่มีการจัดการ สภาพแวดล้อม	- พัฒนาระบบจัดการน้ำเสียและระบบจัดการขยะ - จัดการระบบสาธารณสุขในพื้นที่
แนวคิดเมือง สร้างสรรค์	ขาดสภาพแวดล้อมที่ ส่งเสริมการเรียนรู้	- สร้างชุมชนที่สามารถรับมือกับการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ - สนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
แนวคิดเมือง ฉลาด	ใช้พื้นที่ไม่เต็ม ประสิทธิภาพ	- สร้างให้เป็นเมืองฐานการผลิตพืชผักปลอดสารพิษ “ตู้เย็นของอันดามัน” และ “เมืองเกษตรอุตสาหกรรมการเลี้ยงและแปรรูปผลิตภัณฑ์จากแพะครบวงจร”

จากแนวคิด EQO City จึงมีแนวคิดสำคัญว่าหากสามารถพัฒนาพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณ ต.กระบี่น้อย ให้ใช้ประโยชน์พื้นที่ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร ด้วยการจัดการแบบนิคมวิสาหกิจชุมชนที่เข้มแข็ง และส่งผลผลิตและผลิตภัณฑ์จำหน่ายในเขตภาคใต้และส่วนอื่นของประเทศรวมทั้งการส่งออกไปยังต่างประเทศ จนสามารถยกระดับความเป็นอยู่ให้หลุดพ้นจากความยากจนได้แล้ว จะสามารถใช้เป็นต้นแบบ (model) ในการพัฒนาพื้นที่ ส.ป.ก. หรือพื้นที่รัฐอื่น ๆ ได้ อันจะส่งผลให้ประชาชนจำนวนมากสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างแท้จริง

1.2 บทวิเคราะห์การดำเนินงานย้อนหลังในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ความพยายามแก้ปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐจากความต้องการที่ทำกินและที่อยู่อาศัยของประชาชน ทำให้เกิดการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมขึ้น และได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในพื้นที่เขต ต.กระบี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จ.กระบี่ โดยบางส่วนเป็นสวนปาล์มน้ำมันของเอกชนที่ขอสัมปทานใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติทำกิจการ ซึ่งบางแปลงหมดอายุสัมปทานมานานกว่า 20 ปี ทั้งนี้หลังจากหมดสัมปทาน เจ้าหน้าที่ของรัฐปล่อยให้ปลงละเลยมาตลอด โดยไม่มีการจัดการใดๆ ทั้งสิ้น และมีหลายแปลงที่เอกชนผู้ขอสัมปทานยังเข้าไปใช้ประโยชน์เก็บผลผลิตอย่างต่อเนื่อง และพบว่าพื้นที่ที่หมดอายุสัมปทานบางแปลงถูกขายให้กลุ่มทุนหรือชาวบ้านรายใหม่เข้าทำประโยชน์ ต่อมารัฐมนตรีมอบนโยบายไม่ต่ออายุสัมปทานให้แก่เอกชนตามมติ ครม.ปี 2546 ทำให้เกิดปฏิบัติการรวมตัวกันเรียกร้องที่ดินทำกินของชาวบ้านขึ้นและเป็นปัญหากระทบกระทั่งรุนแรงระหว่าง 3 ฝ่ายคือชาวบ้าน เอกชน และรัฐเรื่อยมา จนกระทั่งในปี 2559 คณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติ (คทช.) จังหวัดกระบี่ มีมติให้ดำเนินการยึดคืนมาทำการปฏิรูปที่ดินเพื่อจัดสรรเป็นที่ทำกิน โดยได้ทำการโค่นล้มต้นปาล์มน้ำมัน เตรียมจัดรูปแปลง วางผังที่ดิน เพื่อจัดสรรให้กับคนจนผู้ไม่มีที่ดินทำกินต่อไป

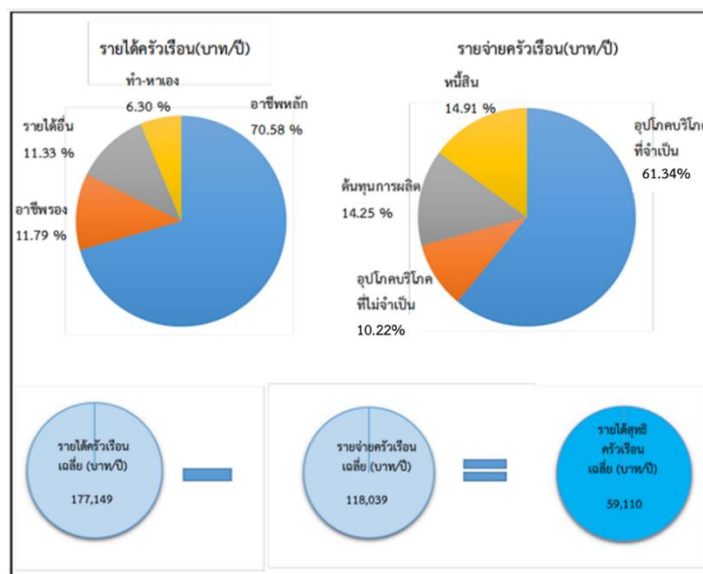
ข้อมูลพื้นฐานและสถานการณ์การผลิตทางการเกษตร

ตำบลกระปี่น้อยอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอเมืองกระบี่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ประมาณ 17 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 129 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 80,265 ไร่ ประชากรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และมีสวนผลไม้เล็กน้อย มีการเลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพเสริมเพื่อการบริโภคและจำหน่าย เช่น แพะ วัวเนื้อ เป็นต้น

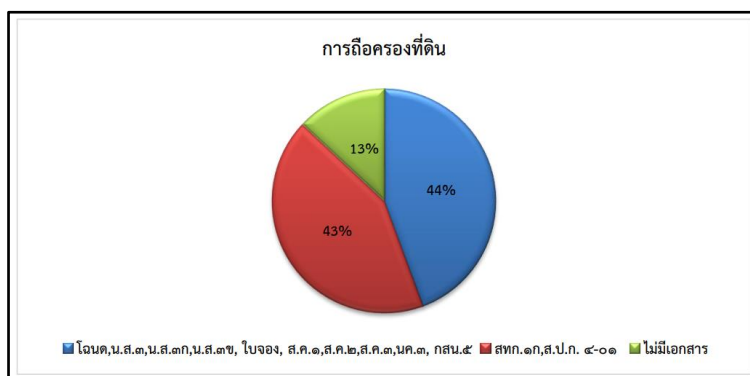
ภาพที่ 2 แผนที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่

จากการสำรวจของกรมพัฒนาชุมชน ในปี 2563 เกษตรกรในตำบลกระปี่น้อย มีรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยครัวเรือนละ 117,149 บาทต่อปี ในขณะที่มีรายจ่ายครัวเรือนเฉลี่ยครัวเรือนละ 118,039 บาทต่อปี ทำให้มีรายได้สุทธิครัวเรือนละ 59,110 บาทต่อปี รายละเอียดดังในภาพที่ 3

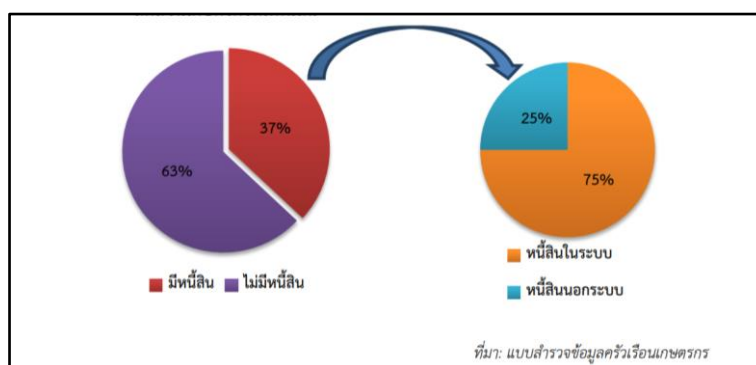
ภาพที่ 3 รายได้ - รายจ่ายของครัวเรือนเฉลี่ย ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่

จากการสำรวจโดยกรมพัฒนาชุมชน ในปี 2560 พบว่ามีเกษตรกรที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์ในที่ดินทำกินมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 13 ของเกษตรกรทั้งหมดในตำบล ดังแสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 สัดส่วนเอกสารสิทธิ์ในที่ดินทำกินของเกษตรกร

จากการสำรวจข้อมูลครัวเรือนเกษตรกรในพื้นที่ ต.กระปี่น้อย พบว่าเกษตรกรที่มีหนี้สิน คิดเป็นสัดส่วนตามภาพที่ 5 โดยหนี้สินในระบบเป็นหนี้ธนาคาร/สถาบันการเงิน เฉลี่ยครัวเรือนละ 230,367 บาท บัตรเครดิต/ผ่อนสินค้า เฉลี่ยครัวเรือนละ 84,000 บาท และหนี้ในระบบอื่นๆ เฉลี่ยครัวเรือนละ 20,000 บาท หนี้นอกระบบเป็นหนี้ญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้าน เฉลี่ยครัวเรือนละ 35,000 บาท และ 20,000 บาท ตามลำดับ

ภาพที่ 5 สัดส่วนเกษตรกรที่มีหนี้สิน

ทั้งนี้สามารถวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

- 1) ระดับพื้นที่ ต.กระปี่น้อย คือ การอยู่ดีกินดีที่เพิ่มขึ้นของชาวบ้านจากการสร้างงานสร้างอาชีพ ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสร้างวิสาหกิจชุมชนเพื่อเป็นแหล่งรายได้ บนพื้นฐานของการดูแลสิ่งแวดล้อม และสภาพสังคม ยกกระดับรายได้ครัวเรือนในพื้นที่

- 2) ระดับจังหวัด ซึ่งพื้นที่โครงการสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่ขยายไปทั่วทั้งจังหวัด โดยเป็นแหล่งผลิตผลทางการเกษตรรองรับโรงแรมและแหล่งท่องเที่ยวภาคใต้ และส่งออกไปยังพื้นที่อื่นทั่วประเทศ รวมทั้งการส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ อันเป็นปัจจัยในการเพิ่ม GPP ของจังหวัดกระบี่
- 3) ระดับภูมิภาคและประเทศ มีแหล่งผลิตผักปลอดสารพิษและผลิตภัณฑ์แปรรูปจากแพะที่ส่งจำหน่ายรองรับความต้องการทั่วประเทศ ด้วยระบบโลจิสติกส์ผ่านสนามบินจังหวัดกระบี่ ลดการนำเข้าผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ เช่น นมแพะ เป็นต้น และโอกาสเพิ่มมูลค่าการส่งออกไปยังต่างประเทศได้

1.3 ความพยายามที่ผ่านมารัฐบาล และ/หรือ ภาคส่วนอื่น ๆ ในการพัฒนา

ภายหลังการยึดคืนพื้นที่ ส.ป.ก. ในเขต ต.กระบี่น้อย และตำบลใกล้เคียงจากผู้ถือครองที่ดินโดยมิชอบด้วยกฎหมายเพื่อนำมาจัดสรรให้กับคนจนผู้ไม่มีที่ดินทำกิน และในปี พ.ศ. 2563 สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (สปก.) ได้มีแผนงานที่จะพัฒนาให้เป็น “กระบี่สมาร์ทซิตี้” เพื่อพัฒนาให้พื้นที่ที่มีความพร้อมในการทำกินและสร้างความยั่งยืน แต่ไม่มีการกำหนดลักษณะพิเศษสำคัญในพื้นที่ที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นตามแนวคิดของเมืองนิเวศ (eco city) อย่างไรก็ตามยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมพัฒนาที่ดิน เป็นต้น

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ (Success Factor)

- 1) การสื่อสารที่ชัดเจนต่อชุมชน และได้รับความร่วมมืออย่างแท้จริงจากผู้นำท้องถิ่น
- 2) การจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอและกำหนดเป้าหมายลงมายังพื้นที่โดยตรง

ปัจจัยแห่งความล้มเหลว (Fail Factor)

- 1) การขาดความชัดเจนและต่อเนื่องของนโยบายในการดำเนินการ
- 2) การไม่บูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.4 สรุปปัญหาและความพยายามในอดีตที่ผ่านมา (Chapter Summary)

การจัดสรรที่ดินทำกินจากพื้นที่ ส.ป.ก. ใน ต. กระบี่น้อย ที่ผ่านมามีข้อจำกัดในการได้รับเอกสารสิทธิและไม่ได้สร้างระบบนิเวศของการใช้ประโยชน์พื้นที่ให้เป็นเครื่องมือในการกำจัดความยากจนอย่างแท้จริง เกษตรกรยังคงทำการเกษตรแบบดั้งเดิมและไม่มีทักษะหรือองค์ความรู้ในการแปรรูปเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรให้เป็นผลิตภัณฑ์ รวมทั้งไม่มีความช่วยเหลือในการสร้างตลาดและกระจายสินค้า หรือการลดต้นทุนโดยใช้เทคโนโลยีต่างๆ รวมทั้งการดูแลสิ่งแวดล้อมและการใช้พลังงานเพื่อคุณภาพชีวิต แม้จะมีความพยายามจากหน่วยงานตามภารกิจในด้านต่างๆ แต่อาจขาดความต่อเนื่อง ทั้งนี้ปัจจัยหลักอาจมาจากการที่ขาดเจ้าภาพในการบูรณาการบนเป้าหมายร่วมกันจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน ให้ชุมชนหลุดพ้นจากความยากจนอย่างแท้จริง

2. การคาดการณ์ปัญหาและโอกาสการพัฒนาของประเทศไทยในอนาคต

2.1 ทิศทางในอนาคตของปัญหาและแนวโน้มสิ่งที่ต้องการพัฒนา

ปัจจุบันถือได้ว่าพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณ ตำบลกระปี่น้อย เป็นพื้นที่จัดสรรให้เป็นเมืองใหม่ในอนาคต ยังไม่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น คณะผู้ศึกษาจึงวิเคราะห์ทิศทางด้านเศรษฐกิจโดยใช้ข้อมูลของ เทศบาลตำบลกระปี่น้อย เทศบาลเมืองกระปี่ และจังหวัดกระปี่ เป็นสมมติฐานในปัจจุบัน โดยจากสถานการณ์ของปัญหาตามข้อ 1. คณะผู้ศึกษาพิจารณาทิศทางในอนาคตของปัญหาพื้นที่ ส.ป.ก. บริเวณ ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระปี่ จังหวัดกระปี่ ในอนาคต 10 ปีข้างหน้า ในทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม

2.1.1 ด้านเศรษฐกิจ

จากการที่ชุมชนมีอาชีพส่วนใหญ่ในการทำเกษตรกรรม ใช้พื้นที่ในการเพาะปลูกปาล์มน้ำมันและยางพารา ประมาณร้อยละ 60 โดยประมาณของพื้นที่ทั้งหมด สร้างรายได้ต่อปีครัวเรือนละ 143,750 บาท และ 127,433 บาท ตามลำดับ และมีการปลูกสวนผลไม้และผักเสริมในบางพื้นที่ ซึ่งเพิ่มรายได้ให้ครัวเรือนปีละ 40,000 – 45,000 บาท ในขณะที่เกษตรกรที่ทำปศุสัตว์มีรายได้เฉลี่ยครัวเรือนปีละ 28,000 – 102,500 บาท และมีบางส่วนประกอบอาชีพประมงและรับจ้าง ในขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนของ จ.กระปี่ สูงถึงปีละ 358,092 บาท จะเห็นว่า ต.กระปี่น้อย มีปัญหาความเหลื่อมล้ำทางรายได้ โดยรายได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางธรรมชาติและสภาวะราคาปาล์มน้ำมันและยางพาราที่มีโอกาสผันผวนสูง แต่ต้นทุนในการผลิต เช่น ปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช อาหารสัตว์ เป็นต้น รวมทั้งค่าครองชีพเป็นค่าใช้จ่ายที่แน่นอนและมีแนวโน้มสูงขึ้น แม้ปัจจุบันกรมการพัฒนาชุมชนจะระบุว่า ต.กระปี่น้อย มีคนยากจน 130 คน จาก 37 ครัวเรือนยากจน แต่หากไม่มีการจัดการเพื่อยกระดับรายได้จากการเกษตรกรรมแล้ว มีความเป็นไปได้ว่าพื้นที่ ต.กระปี่น้อย ในอนาคตจะเป็นเพียงสวนปาล์มน้ำมันและสวนยางพาราที่ไม่เพิ่มมูลค่า สร้างโอกาสการบูรณาการเพื่อทำประโยชน์ของนายทุนคล้ายกับอดีตที่ผ่านมา คนรุ่นใหม่จะเลือกเข้าไปทำงานในตัวจังหวัดมากขึ้น สูญเสียโอกาสการใช้ศักยภาพของพื้นที่ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสร้างความอยู่ดีกินดีให้กับชุมชน

2.1.2 ด้านสังคม

ต.กระปี่น้อย มีปัญหาที่ดินทำกินและเอกสารสิทธิ์ในที่ดินทำกิน และปัญหาด้านหนี้สินเกษตรกร ดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ 1. และพบว่าเกษตรกรที่เป็นแรงงานนอกระบบไม่มีหลักประกันด้านสุขภาพและประกันสังคม รวมทั้งการไม่ได้รับความเป็นธรรมที่เกษตรกรไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ปลอดดอกเบี้ย หรือเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ อีกทั้งแรงงานในพื้นที่ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับมัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า และมีแรงงาน 3 สัญชาติ (เมียนมา ลาว และกัมพูชา) ที่ทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมการก่อสร้าง เกษตร และปศุสัตว์ และผู้รับใช้ในบ้าน ทั้งนี้มีปัญหาความเหลื่อมล้ำของประชาชนในพื้นที่ชายฝั่งและห่างชายฝั่ง เนื่องจากในอดีตที่ผ่านมาให้ความสนใจกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลเป็นสำคัญ เพราะเป็นแหล่งธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและการประมงนอก จากนี้ยังพบปัญหาหาเสพติดที่ส่งผลต่อความ

ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของคนในพื้นที่ จากปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมด หากไม่ได้รับการแก้ไขจะส่งผลกระทบต่อปัญหาทางสังคมและความมั่นคงในพื้นที่ ต.กระปี่น้อย ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

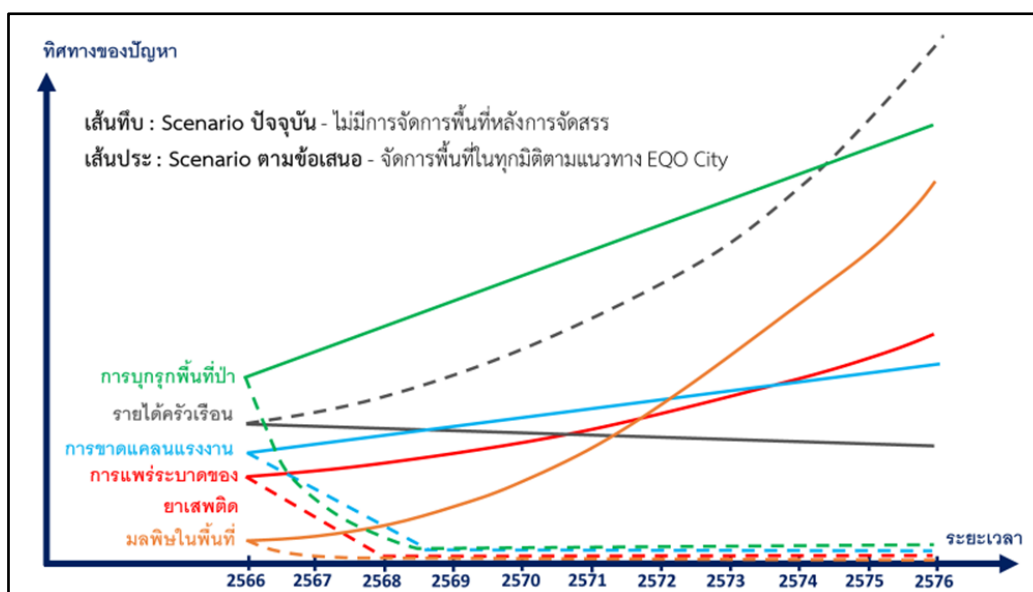
2.1.3 ด้านสิ่งแวดล้อม

ในพื้นที่ ต.กระปี่น้อย พบปัญหาด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรไม่พอเพียง ซึ่งส่วนใหญ่จะขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตรในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม และด้วยกลุ่มคนที่อยู่อาศัยในพื้นที่ สปก. ส่วนใหญ่เป็นผู้ยากไร้และประกอบอาชีพเกษตรกรรมที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องสิ่งแวดลอมและพลังงาน จึงทำให้ในพื้นที่มีเศษวัสดุทางการเกษตรคงเหลือหลังการเก็บเกี่ยว ที่สูญหายไปโดยไม่เกิดประโยชน์ และส่งผลให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก่อให้เกิดมลภาวะ ทางน้ำ อากาศ ฝุ่น และยังพบปัญหาไม่มีระบบการจัดเก็บขยะและเศษวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตรที่มีประสิทธิภาพ

2.1.4 ปัญหา สิ่งที่ต้องการพัฒนา และปัจจัยที่ทำให้ปัญหาก่อตัวและขยายตัวขึ้น

ตารางที่ 2 ปัญหา แนวโน้มของปัญหา และปัจจัยที่ทำให้ปัญหาขยายตัว

ปัญหา	แนวโน้มของปัญหา	ปัจจัยที่ทำให้ปัญหาขยายตัว
ด้านเศรษฐกิจ		
1. รายได้ครัวเรือนสุทธิใกล้เคียงกับเกณฑ์ครัวเรือนยากจน	1. ไม่สามารถยกระดับรายได้ครัวเรือนขึ้นได้ และเข้าสู่เกณฑ์ครัวเรือนยากจนในที่สุด	1. รายได้ส่วนใหญ่พึ่งพาปาล์ม น้ำมัน และยางพาราเป็นหลัก สินค้าเกษตรราคาตกต่ำและมีต้นทุนการผลิตสูง
2. การขาดแคลนแรงงานทักษะฝีมือในพื้นที่	2. คนรุ่นใหม่ทิ้งพื้นที่เข้าสู่เมือง ทำให้การขาดแคลนเพิ่มขึ้น และภาคเกษตรต้องใช้แรงงานต่างด้าวมากขึ้น	2. ไม่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ อัตราการเกิดน้อยลง และมีการศึกษาน้อย
ด้านสังคม		
3. ประชาชนและนายทุนบุกรุกเข้าทำลายป่าต้นน้ำเพื่อใช้ประโยชน์พื้นที่	3. มีการบุกรุกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเกิดปัญหามลพิษมากขึ้น	3. การขาดที่ดินทำกิน และใช้ที่ดินทำการเกษตรเชิงเดี่ยว ทำให้ดินเสื่อมโทรม ต้องใช้ที่ดินใหม่อยู่เสมอ
4. การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่	4. การแพร่ระบาดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	4. การเกิดขึ้นของชุมชนและไม่สร้าง ความเข้มแข็งของชุมชน
ด้านสิ่งแวดล้อม		
5. การทิ้งขยะชุมชน เศษวัสดุเหลือทิ้งจากการเกษตรหลังการเก็บเกี่ยว น้ำเสียครัวเรือน และการพังสลายเคมีในการเพิ่มผลผลิตหรือทำลายศัตรูพืช	5. มลพิษในพื้นที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	5. ไม่มีระบบจัดการขยะและระบบบำบัดน้ำเสียที่มีประสิทธิภาพ และการใช้สารเคมีทางการเกษตรเพิ่มขึ้น

ภาพที่ 6 แนวโน้มของปัญหาใน 10 ปีข้างหน้า

1. รายได้ครัวเรือน มีแนวโน้มไม่เพิ่มขึ้นและอาจลดลงเล็กน้อยหากไม่มีการจัดการพื้นที่ที่เหมาะสม โดยสามารถเพิ่มขึ้นได้อย่างต่อเนื่องจากการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจอื่นๆ
2. การขาดแคลนแรงงาน ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของทักษะฝีมือเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยหากมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจรองรับให้คนรุ่นใหม่ในชุมชนไม่ต้องทิ้งถิ่นฐาน และได้รับการฝึกอบรม จะสามารถลดปัญหาการขาดแคลนแรงงานได้อย่างต่อเนื่อง
3. การบุกรุกพื้นที่ป่า เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการไม่สามารถสร้างรายได้จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น นอกจากการปลูกพืชแบบเดิมๆ หากสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่ทำให้ชุมชนมีรายได้อย่างยั่งยืน และมีระบบการอนุรักษ์ที่จริงจัง จะทำให้ไม่มีการบุกรุกพื้นที่ป่าได้ในที่สุด
4. การแพร่ระบาดของยาเสพติด เพิ่มขึ้นตามการเกิดของชุมชน ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหากจัดการให้มีระบบเฝ้าระวังและสร้างความเข้มแข็งของชุมชน สามารถสร้างให้เป็นชุมชนสีขาวได้
5. มลพิษในพื้นที่ การทิ้งขยะชุมชนและเศษวัสดุทางการเกษตร น้ำเสีย และการใช้สารเคมีทางการเกษตร ที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ปัญหามลพิษของชุมชนทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยสามารถควบคุมได้ หากมีระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพ และการทำเกษตรอินทรีย์ปลอดสารพิษ

กล่าวโดยสรุปแล้ว หากไม่มีการวางแผนหรือดำเนินการแก้ไขปัญหาพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระษัตรีน้อย โดยจัดการในทุกมิติให้เกิดการประโยชน์เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจให้ชุมชนอย่างยั่งยืน จะเป็นการเสียโอกาสที่จะนำทรัพยากรที่มีมูลค่ามาใช้ประโยชน์ได้ และไม่สามารถแก้ปัญหาความยากจนและการบุกรุกพื้นที่ป่าได้จริง และถึงแม้ จ.กระบี่ จะเป็นแหล่งท่องเที่ยว แต่พื้นที่ ต.กระษัตรีน้อย ได้รับประโยชน์รายได้จากการท่องเที่ยวเพียง

ส่วนน้อย อีกทั้งจากบทเรียนในช่วงการระบาดของโควิด-19 เห็นได้ชัดว่าธุรกิจการท่องเที่ยวได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ดังนั้นหากต้องการให้พื้นที่ที่มีความแข็งแรงและมั่นคงของระบบเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชากร จะต้องพัฒนาด้านเศรษฐกิจอื่นๆ เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับการประกอบอาชีพ บนพื้นฐานของเกษตรอุตสาหกรรม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์และศักยภาพทางการเกษตร

2.2 การวิเคราะห์ Potential Demand ในอนาคต ในการแก้ปัญหาและ/หรือพัฒนา มีแนวโน้มจะเป็นอย่างไร

อุปสงค์ศักยภาพต่างๆที่เป็นส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดการแก้ไขและพัฒนาพื้นที่เป้าหมายและสร้างโอกาสในการพัฒนาด้านอื่นๆตามมา ประกอบด้วย

1. ความต้องการของประชากรในการมีงานทำ โดยมีโอกาสสร้างรายได้ที่ยั่งยืน นอกเหนือจากการทำเกษตรแบบดั้งเดิม ที่จำกัดการยกระดับรายได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ราคายางพาราและปาล์มน้ำมันเท่านั้น
2. ความต้องการมีรายได้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นของชุมชน ลดความยากจนครัวเรือน ยกกระดับคุณภาพชีวิต
3. ความต้องการด้านอาหาร โดยเฉพาะการบริโภคผักปลอดสารพิษที่เพิ่มสูงขึ้นที่สามารถส่งจำหน่ายให้กับแหล่งท่องเที่ยวทั่วภาคใต้และภูมิภาคอื่นๆ และตลาดผลิตภัณฑ์จากแพะที่ยังต้องการอีกมาก ทั้งแพะนมและแพะเนื้อ โดยสามารถพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งฟาร์มเลี้ยงและแปรรูปที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ
4. ความต้องการยกระดับทักษะในการประกอบอาชีพและโอกาสต่อยอดทางการศึกษาให้กับชุมชน เพื่อให้สามารถสร้างงานสร้างอาชีพได้อย่างยั่งยืน
5. ความต้องการโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำ และการควบคุมมลพิษในชุมชน ทั้งระบบกำจัดน้ำเสียและระบบกำจัดขยะ เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดี เหมาะแก่การอยู่อาศัย
6. ความต้องการใช้พลังงานทดแทนเพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านพลังงานและลดการปลดปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม
7. ความต้องการโอกาสของผู้ต้องขังที่กำลังจะพ้นโทษ (มีติกรมราชทัณฑ์) ในการมีงานทำและการมีที่อยู่ทำกิน

2.2.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย

ด้านเศรษฐกิจ			
จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค
อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบทางการเกษตร ที่หลากหลาย	พื้นที่ไม่เหมาะกับการทำการเกษตร -ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง -เทคโนโลยีภาคการผลิตเก่า และประสิทธิภาพต่ำ	เทคโนโลยีในการทำการเกษตรมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและต้นทุนต่ำ	SME ยังเข้าไม่ถึง การรับรองมาตรฐานฮาลาล และมีราคาในการ รับรองมาตรฐานฮาลาล สูง

ด้านเศรษฐกิจ			
จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค
มีอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เติบโต จากแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด	ทักษะของแรงงานมีคุณภาพต่ำ	ความต้องการอาหารสูงขึ้น จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เติบโต	ปริมาณขยะจากการบริโภคเพิ่มสูงขึ้น
ประชากรเป็นชาวมุสลิม	เกษตรกร มีทัศนคติในการเลี้ยงแพะแบบพอเพียง เป็นอาชีพรอง ไม่สอดคล้องกับการเป็นอุตสาหกรรม	ผลผลิตจากการเลี้ยงแพะในจังหวัดยังไม่เพียงพอับความต้องการ	ยังขาดการส่งเสริมจากภาครัฐในระดับอุตสาหกรรม
ด้านสังคมและความมั่นคง			
จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค
1. แรงงานเป็นคนพื้นที่ที่เข้าใจกายภาพของพื้นที่	1. การว่างงานและส่วนมากเป็นแรงงานภาคการท่องเที่ยวและประมง	1. ความต้องการรายได้ของประชาชน	1. การคัดเลือกและการประชาสัมพันธ์ให้เข้ามาทำกินในพื้นที่
1. ประชากรส่วนใหญ่เป็นคนในพื้นที่	1. สังคมผู้สูงอายุ ยังเหมาะกับการทำการเกษตร 2. จำนวนประชากรมีน้อยเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นๆ	1. ผู้สูงอายุที่ยังแข็งแรงจะอยู่ในพื้นที่ไม่ย้ายไปถิ่นฐานอื่น เป็นแรงงานที่มีความแน่นอน	1. ทุนของการเริ่มต้นทำประโยชน์ในพื้นที่
1. พื้นที่ เป็นของภาครัฐสามารถบริหารจัดการป้องกันอาชญากรรมได้ง่าย	2. ไม่ใช่พื้นที่เขตตัวเมืองดูแลพื้นที่ได้ยาก	1. ทุกหน่วยงานพร้อมสนับสนุนเนื่องจากเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขในระดับชาติ	1. งบประมาณในการสนับสนุน
ด้านสิ่งแวดล้อมและพลังงาน			
จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	อุปสรรค
ในพื้นที่มีเศษวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตรจำนวนมาก	ประชากรขาดความรู้เรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม	หน่วยงานภาครัฐให้ความสำคัญในการดำเนินโครงการพัฒนาในพื้นที่	พื้นที่ในการทำการเกษตรไม่สามารถเพิ่มทุนได้
เป็นแหล่งปลูกพืชเศรษฐกิจจำนวนมาก	ขาดการบริหารจัดการทรัพยากรในพื้นที่	มีนโยบายแผนพัฒนาพื้นที่อย่างชัดเจน	ข้อกฎหมายที่ยังไม่รองรับการพัฒนาพื้นที่

2.3 ตัวอย่างการพัฒนาพื้นที่ในต่างประเทศ

คณะผู้ศึกษาได้พบว่า มีตัวอย่างการพัฒนาพื้นที่ชนบทที่ประสบความสำเร็จมาแล้วในหลายประเทศ โดยเลือกประเทศที่มีบริบทใกล้เคียงกับประเทศไทย ดังนี้

(1) สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้เลือกใช้วิธีการพัฒนาชนบทโดยการย้ายถิ่นฐานประชากรตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 ภายใต้โครงการ Rural Resettlement Program (RRP) ที่มีเป้าหมายในการลดความยากจนในพื้นที่ชนบทโดยการย้ายเกษตรกรจากพื้นที่แห้งแล้งไปยังพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ ด้วยการลงทุนสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นและสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ถนน ระบบไฟฟ้า ระบบประปา สถานพยาบาล โรงเรียนในพื้นที่พัฒนา และสร้างแรงจูงใจสนับสนุนให้เกษตรกรย้ายถิ่นฐานโดยการจัดสรรที่ดิน จัดสร้างบ้าน จัดหาสินเชื่อ และจัดโครงการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ ให้แก่เกษตรกรที่ย้ายเข้าไปในพื้นที่ด้วย ทั้งนี้โครงการประสบความสำเร็จอย่างมาก ส่งผลให้อัตราอุปโภคบริโภคความยากจน ลดลงจากร้อยละ 97.5 ในปี 2521 เหลือเพียงร้อยละ 3.1 ในปี 2560 โดยมีประชากรหลุดพ้นความยากจนถึง 740 ล้านคน

(2) ประเทศมาเลเซีย เป็นประเทศแรก ๆ ที่มีจัดทำโครงการพัฒนาพื้นที่โดยการย้ายถิ่นฐานภายใต้ชื่อ New Villages Program ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 โครงการดังกล่าวมีเป้าหมายที่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตในพื้นที่ชนบทโดยการย้ายคนพื้นเมืองจากชุมชนดั้งเดิมไปอยู่พื้นที่ใหม่ที่มีโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีกว่า หมู่บ้านใหม่ที่สร้างขึ้นภายในพื้นที่ชนบทจะสามารถเข้าถึงบริการพื้นฐานของรัฐต่าง ๆ ได้ เช่น บริการด้านสาธารณสุข การศึกษา และการขนส่ง รวมทั้งยังมีการจัดทำโปรแกรมฝึกอบรมและบริการจัดหาสินเชื่อเพื่อส่งเสริมให้มีการจัดตั้งธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดเล็กในพื้นที่ด้วย

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การพัฒนาพื้นที่ด้วยวิธีการย้ายถิ่นฐานประชานั้นมิได้เป็นเรื่องใหม่และประสบความสำเร็จในประเทศต่าง ๆ จำนวนมาก ซึ่งมีปัจจัยร่วมกันที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จ ดังนี้

- 1) มีการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เช่น ถนน ระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า ระบบการสื่อสาร เพื่อเป็นโครงสร้างชุมชนและรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของพื้นที่
- 2) มีการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งธุรกิจและอุตสาหกรรมในพื้นที่เพื่อให้เกิดการจ้างงาน เนื่องจากการทำงานนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ดึงดูดคนเข้ามาในพื้นที่และรักษาคนให้อยู่ในพื้นที่ในระยะยาว
- 3) มีการลงทุนสร้างบ้านที่มีราคาเหมาะสม (affordable housing) ให้คนในพื้นที่และเพื่อดึงดูดให้คนจากพื้นที่อื่นเข้ามาตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ได้ง่าย
- 4) มีการจัดบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพ มีการจัดโครงสร้างพื้นฐานด้านสุขภาพที่ดี เช่น โรงพยาบาล คลินิก เนื่องจากบริการสาธารณสุขเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลอย่างยิ่งต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของคนในพื้นที่
- 5) มีการจัดการศึกษาที่ดี เนื่องจากคุณภาพการศึกษาและสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานด้านการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างครอบครัว และเป็นปัจจัยสำคัญอย่างมากในการดึงดูดคนที่มีคุณภาพให้ตัดสินใจย้ายเข้ามาในพื้นที่

6) มีการออกแบบการพัฒนาพื้นที่และดำเนินการร่วมกับประชาชนตั้งถิ่นฐานอยู่แล้ว การรับฟังและตัดสินใจร่วมกับผู้ที่อยู่ในพื้นที่จะส่งผลให้โครงการพัฒนาพื้นที่มีสอดคล้องกับความต้องการและลำดับความเร่งด่วน และเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว

7) มีการใช้กลไกนวัตกรรมทางการเงิน (innovative financing mechanisms) ในการจัดหาทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ ในการสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่และผู้ที่อยู่ในพื้นที่ ทั้งจากรัฐและเอกชน หรือแม้กระทั่งเงินบริจาค โครงการส่วนใหญ่มีแหล่งทุนที่ผสมผสาน มิได้จำกัดเฉพาะงบประมาณจากรัฐเท่านั้น

8) ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการเพิ่มผลผลิตทางเกษตรกรรม เพิ่มการเข้าถึงบริการต่าง ๆ รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ ในพื้นที่ การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมนั้นสามารถช่วยจัดการความท้าทายด้านต่าง ๆ ในพื้นที่

9) มีการสนับสนุนที่ชัดเจนจากภาครัฐทั้งในระดับนโยบายและระดับหน่วยงานเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ส่งเสริมการลงทุนและการประกอบการภายในพื้นที่

2.4 สรุปการคาดการณ์ทิศทางการพัฒนาประเทศในอนาคต (Chapter Summary)

พื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย ที่เป็นเป้าหมายการพัฒนาในครั้งนี้ หากภายหลังจากจัดสรรที่ดินทำกินให้ประชาชนแล้วไม่ดำเนินการพัฒนาให้ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ยังคงให้ชุมชนทำการเกษตรแบบดั้งเดิม ในระยะเวลา 10 ปีข้างหน้าอาจเกิดชุมชนใหม่ที่มีปัญหาครัวเรือนยากจน ยังคงมีการบุกรุกทำลายป่าต้นน้ำ ขาดแคลนแรงงาน เกิดปัญหามลพิษ และมีการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในขณะที่มีโอกาสในการพัฒนาโดยบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาจากโอกาสและความต้องการ ดังนี้ 1) โอกาสในการมีงานทำและสร้างรายได้ที่ยั่งยืนนอกเหนือจากการทำเกษตรแบบดั้งเดิม 2) ความต้องการมีรายได้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นของชุมชน ลดความยากจนครัวเรือน 3) ความต้องการบริโภคผักปลอดสารพิษที่เพิ่มสูงขึ้นและผลิตภัณฑ์จากแพะ 4) การยกระดับทักษะในการประกอบอาชีพและโอกาสต่อยอดทางการศึกษา 5) ความต้องการโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำ และการควบคุมมลพิษในชุมชน 6) ความต้องการใช้พลังงานทดแทน 7) ความต้องการโอกาสของผู้ต้องขังที่กำลังจะพ้นโทษ

หากวางแผนและดำเนินการอย่างต่อเนื่องจะสามารถพลิกฟื้นพื้นที่เป้าหมายสร้างโอกาสให้แก่ประชาชนทุกภาคส่วนได้ใช้ทรัพยากรได้อย่างคุ้มค่า สร้างงานสร้างอาชีพ และภาครัฐจะต้องวางแผนการใช้พื้นที่ การจัดการมลพิษและพลังงาน รวมทั้งสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน เพื่อควบคุมดูแลปัญหาสังคมอื่นๆ ที่อาจตามมา เช่น ยาเสพติดและอาชญากรรม เป็นต้น จึงจะสามารถสร้างชุมชนที่ยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ได้อย่างยั่งยืน

3. แนวทางแก้ปัญหา และ/หรือ การพัฒนา

3.1 สรุปการเชื่อมโยงผลวิเคราะห์ในหัวข้อที่ 1 (อดีตถึงปัจจุบัน) และ 2 (ทิศทางของปัญหา - Potential Demand และความท้าทายในอนาคต)

กว่า 20 ปีที่ผ่านมา ปัญหาการจัดสรรที่ดินทำกินที่ผ่านมาบนพื้นที่ สปก. ในเขต ต.กระปี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จ.กระบี่ ยังคงไม่สามารถถูกจัดการให้ชุมชนหลุดพ้นจากความยากจนอย่างแท้จริง เนื่องจากเกษตรกรยังคงทำการเกษตรแบบดั้งเดิม และไม่มีทักษะหรือองค์ความรู้ในการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มมูลค่า รวมทั้งองค์ความรู้ในการสร้างตลาดและการกระจายสินค้า การลดต้นทุนโดยใช้เทคโนโลยีและการใช้พลังงานทดแทน รวมทั้งการดูแลสุขภาพสิ่งแวดล้อมและสังคม และหากไม่มีการจัดการให้ชุมชนมีระบบนิเวศของการใช้พื้นที่อย่างเหมาะสมในทุกมิติ ตามแนวทางของเมืองที่ยั่งยืนของ EQO City แล้ว ชุมชนบนพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย อาจเป็นการจัดสรรพื้นที่ที่รัฐให้เป็นที่ดินทำกินอีกแห่งหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จ และเกิดปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในอนาคต โดยมีความท้าทายในการพัฒนา ดังนี้

- 3.1.1 การบูรณาการความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และการเชื่อมโยงภาคเอกชนที่มีศักยภาพให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่
- 3.1.2 การสร้างความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา และรับช่วงต่อการบริหารจัดการต่อไปอย่างยั่งยืน
- 3.1.3 ความต่อเนื่องในการขับเคลื่อนการพัฒนา
- 3.1.4 การออกกฎหมายให้เป็นพื้นที่พิเศษและการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.2 เป้าหมายหลักที่ทางกลุ่มเห็นว่าต้องบรรลุให้ได้ภายใน 4-5 ปีข้างหน้า

เพื่อให้บรรลุการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน บนพื้นที่ สปก. บริเวณ ต. กระปี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จ.กระบี่ จึงได้กำหนดเป้าหมายที่ต้องบรรลุให้ได้ภายใน 5 ปีข้างหน้า ดังนี้

- เป้าหมายหลักที่ 1 สร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 จากปัจจุบัน (รายได้เฉลี่ยเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่าคนละ 90,000 บาทต่อปี)
- เป้าหมายหลักที่ 2 ดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทุกมิติเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูงสุดร้อยละ 5 ของประเทศ
- เป้าหมายหลักที่ 3 ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน (GVH) อยู่ในระดับดีมาก (81-100 คะแนน) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดกระบี่ที่อยู่ในระดับดี
- เป้าหมายหลักที่ 4 มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย ทั้งระบบ จำนวน 500 ล้านบาท (สะสมใน 5 ปี)

3.2.1 ข้อมูลและเหตุผลเพื่อสนับสนุนความเหมาะสมของเป้าหมายหลัก

เป้าหมายหลักทั้ง 4 เป้าหมายมีความเหมาะสมเนื่องจาก **ประการแรก** พบว่าอำเภอเมืองกระบี่ มีจำนวนครัวเรือนยากจน (รายได้เฉลี่ยไม่น้อยกว่าคนละ 40,000 บาทต่อปี) โดยรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ตกเกณฑ์ จปฐ. ข้อยรายได้ จำนวนที่สำรวจ 20,974 ครัวเรือน ไม่ผ่านเกณฑ์ 295 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 1.41¹ จึงต้องสร้างงาน สร้างอาชีพเพื่อเพิ่มรายได้ครัวเรือน **ประการต่อมา** คือ สินค้าเกษตรราคาตกต่ำและมีต้นทุนการผลิตภาคการเกษตรสูงในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อย รวมทั้งมีปัญหาขาดการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ระบุดังกล่าวควรแก้ไข 1 ใน 5 อันดับแรก จึงควรต้องกำหนดเป้าหมายการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ โดยเพิ่มขึ้นรวมไม่น้อยกว่า 500 ล้านบาท ในระยะ 5 ปีข้างหน้า ซึ่งค้ำค้ำกับการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและสามารถขับเคลื่อนได้อย่างยั่งยืน **ประการที่ 3** คือ พื้นที่ สปก. บริเวณ ต.กระบี่น้อย ควรต้องได้รับการดูแลเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีป่าต้นน้ำและยังคงเผชิญต่อการบุกรุก และสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับชุมชนได้ ซึ่งสะท้อนได้จากดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อม และ **ประการสุดท้าย** เส้นทางคมนาคมบางส่วนในอำเภอยังเป็นถนนลูกรัง การติดต่อค้าขายเป็นไปอย่างลำบาก ประชาชนส่วนใหญ่ ยังขาดกรรมสิทธิ์ในที่ดินทำกิน ตลอดจนปัญหาการขาดรายได้ที่ต่อเนื่องและมีอัตราค่าครองชีพสูง ทำให้วิถีชีวิตชุมชนยังไม่เข้มแข็ง ซึ่งดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชนสามารถสะท้อนความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการจัดการพื้นที่เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืนได้

3.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายหลักและยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) แผน

แม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

1) ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561 – 2580 (แผนระดับที่ 1)

(1) ยุทธศาสตร์ชาติที่ 1 ด้านความมั่นคง

เป้าหมายที่ 1 ประชาชนอยู่ดีกินดี มีความสุข

(2) ยุทธศาสตร์ชาติที่ 2 ด้านความสามารถในการแข่งขัน

เป้าหมายที่ 1 ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ 2 ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์

4.1 การเกษตรสร้างมูลค่า (เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรชีวภาพ เกษตรแปรรูป เกษตรอัจฉริยะ)

4.4 โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก (สร้างและพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ)

4.5 พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ (สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ)

¹ ที่มา : ระบบรายงาน eBMN แอปพลิเคชัน กรมการพัฒนาชุมชน /สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดกระบี่

(3) ยุทธศาสตร์ชาติที่ 4 ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

เป้าหมายที่ 1 สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

เป้าหมายที่ 2 กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามา
เป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกๆระดับ

เป้าหมายที่ 3 เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง
เพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ชาติที่ 5 ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เป้าหมายที่ 2.1 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน

เป้าหมายที่ 2.2 ฟื้นฟูและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อลดผลกระทบทางลบ
จากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ 2.3 ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุล
ภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

เป้าหมายที่ 2.4 ยกย่องระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล

ประเด็นยุทธศาสตร์

4.1 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

4.3 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

4.4 พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่าง
ต่อเนื่อง

2) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ 2)

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เป็นการกำหนดประเด็นในลักษณะที่มีความบูรณาการและ
เชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้อง และประเด็นการพัฒนาจะมีความซ้ำซ้อนกันระหว่างแผน
แม่บทฯ เพื่อให้ส่วนราชการสามารถนำแผนแม่บทฯ ไปใช้ในทางปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแผนแม่บท
ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นแผนระดับที่ 2 มีความสำคัญเป็นแนวทางการพัฒนาและขับเคลื่อนเพื่อให้บรรลุตาม
เป้าหมายของยุทธศาสตร์ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติทั้ง 23 ฉบับจึงมีการกำหนดองค์ประกอบของแผน
ตามหลักการความสัมพันธ์เชิงเหตุผลที่ต้องมีการระบุแนวทางการพัฒนาและการดำเนินแผนงานหรือโครงการ
ต่าง ๆ ที่ต้องสามารถสะท้อนผลสัมฤทธิ์ของเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้องได้อย่างเป็นรูปธรรม
โครงสร้างของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติทั้ง 23 ฉบับมีองค์ประกอบหลัก 2 ส่วน ได้แก่ (1) ประเด็น
แผนแม่บท ประกอบด้วย เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายในระดับประเด็น เพื่อใช้ติดตามประเมินผลการ
ดำเนินงานในระดับผลลัพธ์ชั้นกลาง และ (2) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ประกอบด้วย เป้าหมาย ตัวชี้วัด และ
ค่าเป้าหมายในระดับ เพื่อใช้ติดตามประเมินผลการดำเนินงานในระดับผลลัพธ์ขั้นต้น โดยในการศึกษาครั้งนี้มี

ประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ ประเด็นที่ 3 การเกษตร ประเด็นที่ 6 พื้นที่และเมืองนำอยู่อัจฉริยะ ประเด็นที่ 7 โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล ประเด็นที่ 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ ประเด็นที่ 15 พลังทางสังคม ประเด็นที่ 16 เศรษฐกิจฐานราก ประเด็นที่ 17 ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคม ประเด็นที่ 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน ประเด็นที่ 19 การบริหารจัดการน้ำทั้งระบบ ประเด็นที่ 22 กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

3) แผนปฏิรูปประเทศ (แผนระดับที่ 2)

การปฏิรูปประเทศในระยะ 5 ปีข้างหน้า จะปรับโครงสร้างการบริหารจัดการ ปรับปรุงกฎหมาย และการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติการของหน่วยงานต่าง เพื่อแก้ไขปัญหาการเสื่อมโทรม และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เน้นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุล มีการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม ประชาชนและชุมชนในพื้นที่ต่างสามารถบริหารจัดการทรัพยากรในพื้นที่ตนเองเพื่อการใช้ประโยชน์ในชุมชนควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรภายใต้กรอบกฎหมาย โดยประเด็นการปฏิรูปที่สำคัญภายใต้แผนการปฏิรูปประเทศ มีประเด็นขับเคลื่อนการปฏิรูปที่สำคัญกับการศึกษาครั้งนี้ คือ (1) ด้านเศรษฐกิจ (2) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ (3) ด้านการเกษตร

4) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) (แผนระดับที่ 2)

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดจุดหมายการพัฒนา จำนวน 13 หมุดหมาย ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” หรือมุ่งหวังจะ “มี” เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจ สร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” โดยหมุดหมายทั้ง 13 ประการ หมุดหมายการพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการที่ครอบคลุมการพัฒนาตั้งแต่ในระดับต้นน้ำจนถึง ปลายน้ำ และสามารถนำไปสู่ผลพัฒนาทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปพร้อม ๆ กัน ทำให้หมุดหมายแต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้ การศึกษาครั้งนี้มีบุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องอยู่หลากหลายหมุดหมาย โดยแต่ละหมุดหมายมี ดังนี้

- (1) หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
- (2) หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้
- (3) หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลงและคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคม
- (4) หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ สอดคล้องนโยบาย BCG
- (5) หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ดังแสดงความเชื่อมโยงของความสัมพันธ์ สอดคล้องกับเป้าหมายหลักของโครงการตำบลกระปี่น้อยตามภาพที่ 7

ภาพที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายหลักและยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนอื่นๆ

3.3 เป้าหมายรองเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายหลักคืออะไร แดกออกเป็นมิตีย่อยอย่างไรส่งเสริมกันอย่างไร ทำไม่จึงเหมาะสม

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหลักในการจัดการพื้นที่เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับแนวทางของ EQO City ใน 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม แบ่งเป็น 7 เป้าหมายรอง ดังนี้

ตารางที่ 4 เป้าหมายรองของมิติด้านต่างๆ

มิติด้านสังคม	มิติด้านเศรษฐกิจ	มิติด้านสิ่งแวดล้อม
<p>เป้าหมายรองที่ 1 จัดตั้งเขตพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 ออกกฎหมายกำหนดพื้นที่เขตบริหารพิเศษเฉพาะเพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่</p> <p>-มิตีย่อยที่ 2 สร้างเครือข่ายชุมชนที่พึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและเฝ้า</p>	<p>เป้าหมายรองที่ 3 พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ต.กระบี่น้อย ตามโครงการสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community : OPOAI-C) พร้อมสร้างแบรนด์อย่างน้อย 5 ผลิตภัณฑ์</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 ผลิตภัณฑ์ชุมชนกลุ่มผลิตภัณฑ์อาหาร</p>	<p>เป้าหมายรองที่ 6 พัฒนาพื้นที่สู่เมืองอัจฉริยะด้านพลังงานทดแทน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 ใช้พลังงานไฟฟ้าจากแสงอาทิตย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด</p> <p>-มิตีย่อยที่ 2 ใช้พลังงานไฟฟ้าจากขยะไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด</p>

มิติด้านสังคม	มิติด้านเศรษฐกิจ	มิติด้านสิ่งแวดล้อม
<p>ระวางภัยสาธารณะและการจัดระเบียบความสงบเรียบร้อย</p> <p>-มิตีย่อยที่ 3 มาตรการสนับสนุนแหล่งเงินทุนจากธนาคารของรัฐในการพัฒนาพื้นที่</p> <p>-มิตีย่อยที่ 4 มาตรการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ในพื้นที่ของภาคเอกชน</p> <p>-มิตีย่อยที่ 5 เชื่อมโยงตลาดผลผลิตและผลิตภัณฑ์กับเครือข่ายรัฐวิสาหกิจและราชการ</p> <p>-มิตีย่อยที่ 6 ใช้สนามบินของรัฐในการขนส่งผลิตภัณฑ์และเพิ่มช่องทางจัดจำหน่ายภายในสนามบิน</p> <p>เป้าหมายรองที่ 2 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ “เมืองแห่งมืออาชีพ”</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 ยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนให้อย่างน้อยเทียบเท่ากับระดับ ปวส. หรือคุณวุฒิวิชาชีพ ระดับ 4 กำลังคน และได้รับรองมาตรฐาน อย่างน้อยร้อยละ 50</p> <p>-มิตีย่อยที่ 2 ใช้แพลตฟอร์ม E-Workforce Ecosystem ส่งเสริมให้ชุมชนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต</p>	<p>-มิตีย่อยที่ 2 ผลิตภัณฑ์ชุมชน กลุ่มผลิตภัณฑ์หัตถกรรม</p> <p>เป้าหมายรองที่ 4 จัดตั้งวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตรอัจฉริยะ มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 เป็นแหล่งผลิตผักปลอดสารแห่งภูมิภาคอันดามัน</p> <p>-มิตีย่อยที่ 2 ผักปลอดสารและแปรรูปมูลค่าสูงแบรนด์ผลิตภัณฑ์ “กระป๋องผักปลอดสารแห่งอันดามัน”</p> <p>เป้าหมายรองที่ 5 พัฒนาเมืองแพะอันดามันครบวงจร มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี</p> <p>-มิตีย่อยที่ 1 มีพื้นที่ทำฟาร์มแพะเลี้ยงแพะนมและแพะเนื้อที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย</p> <p>-มิตีย่อยที่ 2 มีโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์จากนมแพะและเนื้อแพะที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย</p> <p>-มิตีย่อยที่ 3 มูลค่าทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมแพะครบวงจร ไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี</p>	<p>เป้าหมายรองที่ 7 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน จัดการขยะชุมชนและน้ำเสียชุมชนให้เท่ากับศูนย์</p> <p>- มิตีย่อยที่ 1 ก่อสร้างแหล่งน้ำสำหรับอุปโภคและบริโภค และการเกษตร อย่างน้อย 1.6 ล้านลูกบาศก์เมตร</p> <p>- มิตีย่อยที่ 2 ปรับปรุงคุณภาพดินให้เหมาะสมแก่การทำเกษตร พร้อมระบบป้องกันการชะล้างพังทลายของดิน</p> <p>- มิตีย่อยที่ 3 เมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน จัดการขยะชุมชนและน้ำเสียชุมชนให้เท่ากับศูนย์</p> <p>- มิตีย่อยที่ 4 มีระบบเฝ้าระวังภัยทางมลพิษและสิ่งแวดล้อม</p>

เป้าหมายรองด้านสังคม

เป้าหมายรองที่ 1 จัดตั้งเขตพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และ
สิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน

เป้าหมายรองที่ 2 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ “เมืองแห่งมืออาชีพ” กำลังคนได้รับการ
รับรองมาตรฐานไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

ประกอบด้วยกิจกรรมการพัฒนา ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 ออกกฎหมายกำหนดพื้นที่เขตบริหารพิเศษเฉพาะเพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่

1. กระทรวงมหาดไทย เสนอให้พิจารณานำพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานเชิงพื้นที่แบบบูรณาการ พ.ศ. 2565 มาปรับใช้ให้พื้นที่ สปก. ดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของแผนจังหวัด และอาจพิจารณาจัดให้บริการสนับสนุนด้านการอนุมัติอนุญาต จัดแจ้ง จัดทะเบียน ในพื้นที่ (on-site service)

2. เสนอแก้ไข พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 ที่จำกัดการจัดสรรที่ดินให้เฉพาะการเกษตรและธุรกิจเกี่ยวกับการเกษตร และกำหนดเพิ่มเฉพาะการปลูกสร้างสวนป่าและการเพาะเห็ดเท่านั้น ขยายให้ครอบคลุมกิจการอื่นรวมถึงไปการแปรรูปผลิตผลจากการเกษตรเป็นผลิตภัณฑ์ขั้นสูงหรือ recycle รวมทั้งธุรกิจอื่น ๆ ที่น่าจะเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงหรือจำเป็น เช่น ที่พักประเภทโฮมสเตย์เพื่อรองรับมิตการท่องเที่ยว การแพทย์แผนไทยและสปา คลังสินค้าเกษตรเพื่อรองรับการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร รวมทั้งธุรกิจอื่นที่จำเป็นต่อการสร้างชุมชน เช่น ร้านค้าของอุปโภคบริโภค ทั้งนี้ เพื่อให้เกษตรกรในพื้นที่สามารถอยู่อาศัยเป็นชุมชนและสามารถประกอบกิจการสร้างรายได้เพิ่มขึ้นจนสามารถยกฐานะได้

3. แก้ไขระเบียบการจัดสรรที่ดินของ สปก. ในปัจจุบันที่กำหนดว่าจะจัดสรรที่ดินให้เฉพาะผู้มีคุณสมบัติ ไม่เคยมีประวัติอาชญากรรม ซึ่งการกำหนดเช่นนี้ไม่น่าจะชอบด้วยรัฐธรรมนูญเพราะเป็นการจำกัดสิทธิเกินสมควร และสร้างความเหลื่อมล้ำ เนื่องจากผู้ที่เคยประพฤติผิดและต้องโทษแล้วก็ย่อมต้องการอาชีพและที่ดินทำกินเช่นกัน การตัดโอกาสคนกลุ่มนี้ที่จะได้รับจัดสรรที่ดินจึงสร้างปัญหาสังคมขึ้นใหม่โดยเป็นการบีบคั้นให้คนกลุ่มนี้กลับไปประพฤติผิดอีก จึงสมควรพิจารณาแก้ไขระเบียบดังกล่าว

4. จัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระปี่ จังหวัดกระปี่ โดยมีสถานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ โดยมีคณะผู้บริหารที่ประกอบด้วยตัวแทนหน่วยงานของรัฐทั้งที่เป็นส่วนภูมิภาคและตัวแทนของประชาชนผู้เข้ามาอยู่อาศัยในพื้นที่เป็นผู้บริหารจัดการ ทั้งนี้ ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ว่าราชการจังหวัดกระปี่ และกำหนดให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์ในด้านอื่น ๆ แก่ผู้อยู่อาศัย ผู้ประกอบอาชีพ ผู้ลงทุน หรือผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจภายในพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระปี่ จังหวัดกระปี่ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. 2561 รวมทั้งอาจได้รับยกเว้นภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างภายในพื้นที่ด้วย

กิจกรรมที่ 2 พัฒนาขีดความสามารถทางอาชีพและให้การรับรองสมรรถนะของกำลังคนในพื้นที่

1. สร้างมาตรฐานอาชีพที่ยังไม่มีในกลุ่มอาชีพเป้าหมายในการพัฒนาเมือง และรับรองคุณวุฒิวิชาชีพที่รองรับการพัฒนาเมืองตามเป้าหมาย ได้แก่ สาขาวิชาชีพการท่องเที่ยว การโรงแรม ภัตตาคารและร้านอาหาร เน้นในสาขาการจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สาขาวิชาชีพการผลิตอาหารและเครื่องดื่ม สาขาวิชาชีพเกษตรกรรม สาขาวิชาชีพบริการสุขภาพ สาขาวิชาชีพพลังงานและพลังงานทดแทน สาขาวิชาชีพสิ่งแวดล้อม และสารอันตราย มาตรฐานสมรรถนะด้านการใช้อีคอมเมิร์ซ และมาตรฐานสมรรถนะด้านการใช้ดิจิทัล ให้แก่ประชาชนในพื้นที่

2. จัดการฝึกอบรมทักษะอาชีพที่จำเป็นในการพัฒนาเมืองตามเป้าหมาย ได้แก่ อาชีพเกษตรกรอัจฉริยะ และเทียบโอนสมรรถนะในการประกอบอาชีพเพื่อรับรองคุณวุฒิวิชาชีพที่อย่างน้อยเทียบเท่าระดับวุฒิการศึกษา ปวส.

3. ดำเนินการให้กำลังคนในพื้นที่ลงทะเบียนในระบบบริหารจัดการกำลังคนอัจฉริยะ (E Workforce Ecosystem Platform) กรมราชทัณฑ์ จัดทำโครงการเตรียมความพร้อมผู้ต้องขังที่ประพฤติดีและใกล้จะพ้นโทษให้สามารถบริหารจัดการที่ดินและประกอบอาชีพได้ รวมทั้งทำโครงการเชื่อมโยงกับพื้นที่ก่อนพ้นโทษให้ผู้นำชุมชนหรือผู้ใช้ประโยชน์ในที่ดินใกล้เคียงที่จะจัดสรรร่วมพิจารณาคัดเลือกผู้ต้องขังที่ประสงค์จะขอรับที่ดินในพื้นที่ ทั้งนี้ เพื่อให้การกลับเข้าสู่สังคมเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่ขัดแย้งกับคนในพื้นที่

4. เทียบเคียงคุณวุฒิวิชาชีพกับหลักสูตรการศึกษา และต่อยอดสู่การได้รับวุฒิการศึกษา หรือศึกษาต่อของประชาชนในพื้นที่ พัฒนาเป็นต้นแบบ “เมืองแห่งมีอาชีพ”

5. เทียบเคียงคุณวุฒิวิชาชีพกับคุณวุฒิวิชาชีพในต่างประเทศ ยกกระดับความเป็นสากล สร้างโอกาสการทำงานในต่างประเทศส่งเสริมและพัฒนาให้ ต.กระปี่น้อย มีบุคลากรที่เชี่ยวชาญ และเป็นฐานอ้างอิงองค์ความรู้ของประเทศในการผลิตผักปลอดสารพิษ การทำฟาร์มแพะและการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากแพะ ที่สามารถถ่ายทอดไปยังพื้นที่ส่วนอื่นๆ ได้

กิจกรรมที่ 3 การสร้างเครือข่ายชุมชนที่พึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและเฝ้าระวังภัยสาธารณะและการจัดระเบียบความสงบเรียบร้อย

1. จัดตั้ง “คณะกรรมการเครือข่ายชุมชนตำบลกระปี่น้อย” เพื่อทำหน้าที่ประสานงานระหว่างชุมชน การร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชน และร่วมแก้ไขปัญหาชุมชน ในพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งนี้ คณะกรรมการดังกล่าวจะคัดเลือกมาจากประชาชนในพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย หมู่บ้านละ 2 คน เพื่อเป็นตัวแทนในคณะกรรมการเครือข่ายชุมชนตำบลกระปี่น้อย ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการทำงานของกำนันและผู้ใหญ่บ้านในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่

2. จัดตั้ง “ประชาอาสาตาสับปะรด” เพื่อเป็นสายตรวจภาคประชาชน โดยประชาอาสาตาสับปะรดตำบลกระปี่น้อย ซึ่งจะเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการแจ้งเบาะแสและปัญหาต่าง ๆ ในพื้นที่ อาทิ ปัญหายาเสพติด ปัญหายาเสพติด ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการจราจร และปัญหาภัยสาธารณะต่าง ๆ เพื่อให้หน่วยงานที่

เกี่ยวข้องได้รับทราบและดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างทันท่วงที รวมทั้งเป็นการเพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อยในการช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่าง ๆ ในพื้นที่

3. การรวบรวมหมายเลขโทรศัพท์ของหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อย อำเภอกระบี่น้อย และจังหวัดกระบี่น้อย ในระบบ “QR – Code” เพื่อเป็นช่องทางในการสอบถามข้อมูล แจ้งเบาะแสเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ และการร้องทุกข์ในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อย โดยการนำ “QR - Code” ไปเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในช่องทางต่าง ๆ ทั้งในระบบออฟไลน์และออนไลน์ เพื่อให้ประชาชนในพื้นที่และนักท่องเที่ยวได้รับทราบอย่างทั่วถึง

4. จัดทำ “แอปพลิเคชันกระบี่น้อยเตือนภัย” โดยการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาช่วยในการเตือนภัยเพื่อความรวดเร็ว แม่นยำ เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ทันเวลา ซึ่งเจ้าหน้าที่และประชาชนสามารถรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่ของชุมชนได้ตลอดเวลาโดยผ่านแอปพลิเคชันเตือนภัย ในชุมชน และเจ้าหน้าที่จะได้เร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างทันท่วงที และประชาชนก็จะใช้เป็นข้อมูลเพื่อประกอบการเดินทางโดยหลีกเลี่ยงการเดินทางไปในพื้นที่ที่เกิดเหตุ รวมทั้งเป็นการรวบรวมสถิติของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของชุมชน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

5. พัฒนาให้เป็น “ตำบลต้นแบบ” ในการสร้างเครือข่ายชุมชนที่พึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและเผื่อแผ่ระวางภัยสาธารณะและการจัดระเบียบความสงบเรียบร้อย โดยการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน

6. นำระบบปัญญาประดิษฐ์ (AI : Artificial Intelligence) มาใช้ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการดูแลความสงบเรียบร้อยและการเผื่อแผ่ระวางภัยสาธารณะต่าง ๆ ในชุมชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อาทิ การใช้ระบบ AI แจ้งเกี่ยวกับเหตุด่วนเหตุร้าย และภัยพิบัติต่าง ๆ ในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อยให้แก่ประชาชนได้รับทราบอย่างทันท่วงที การโต้ตอบเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ตำบลกระบี่น้อย อำเภอกระบี่น้อย และจังหวัดกระบี่ให้แก่ผู้ที่สอบถาม

เป้าหมายรองด้านเศรษฐกิจ

เป้าหมายรองที่ 3 พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ต.กระบี่น้อย ตามโครงการสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community : OPOAI-C) พร้อมสร้างแบรนด์ อย่างน้อย 5 ผลิตภัณฑ์

เป้าหมายรองที่ 4 จัดตั้งวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตรอัจฉริยะ มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี

เป้าหมายรองที่ 5 พัฒนาเมืองแพะอันดามันครบวงจร มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี ประกอบด้วยกิจกรรมการพัฒนา ดังนี้

กิจกรรมที่ 4 พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและมูลค่าทางสิ่งแวดล้อม

1. ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ สมาชิกสหกรณ์ วิสาหกิจชุมชน เกี่ยวกับการแปรรูป เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม และลดการเน่าเสีย รวมถึงกฎระเบียบทางราชการ และโอกาสความช่วยเหลือ

2. เน้นการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิต การแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าโดยใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน ด้วยการถนอมอาหาร และแปรรูปสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่า และนำรังสีมาใช้ในการแปรรูปหรือถนอมผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาการแปรรูป โดยใช้เทคโนโลยี เช่น แช่แข็งฟรีซดราย (Freeze dry) เพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์เด่นที่มีอัตลักษณ์ของชุมชน

3. จัดทำโครงการสนับสนุนการทำอุตสาหกรรมขนาดเล็กในพื้นที่ โดยอาจยกเว้นการขออนุมัติอนุญาต และสนับสนุนการจดทะเบียนเครื่องจักรของเกษตรกรหรือธุรกิจในพื้นที่เพื่อให้สามารถนำเครื่องจักรไปใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้

4. พัฒนารูปแบบบรรจุภัณฑ์ให้มีจุดเด่น ทันสมัย เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่า ถูกสุขลักษณะยืดอายุการเก็บรักษา รวมถึงการวิจัยยกระดับการเพิ่มสินค้าใหม่ๆ อาหารสร้างสรรค์ (Creative Foods) ซึ่งจะแสดงเรื่องราว (Story Brand) ของที่เป็นอัตลักษณ์

5. การส่งเสริมพัฒนาองค์กรโดยใช้หลักแนวคิดเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด พัฒนาจากโรงงานต้นแบบในการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่า มายกระดับองค์กรและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรในด้านการสร้างความพึงพอใจของลูกค้า ลดระยะเวลาในการผลิต/ให้บริการ การลดของเสีย การเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การส่งมอบ และการลดต้นทุน และส่งเสริมปรับปรุงกระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐานต่างๆ เช่น ออย. มผช. มอก S ฮาลาล GMP ISO ฯลฯ

6. วิจัยการนำสารออกฤทธิ์ของผลิตภัณฑ์ซึ่งมีคุณสมบัติต่างๆ เช่น การต้านอนุมูลอิสระไปผลิตเป็นอาหารเสริมสุขภาพที่ได้มาตรฐานสุขอนามัย เพื่อดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร ส่งเสริมการจำหน่ายสินค้าผ่าน Application โดยใช้ AI ช่วยในการวิเคราะห์ประเมินผลเพื่อกำหนดกลยุทธ์ในการทำงาน เช่น การสต็อกวัตถุดิบ การกำหนดอัตราการผลิต การตลาดเฉพาะจุด เป็นต้น และใช้ BCG ในการยกระดับเพื่อเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

กิจกรรมที่ 5 ออกมาตรการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ประชาชนโดยธนาคารของรัฐ และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ของภาคเอกชน

1. สนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำในพื้นที่ โดยรัฐวิสาหกิจที่อยู่ในความดูแลของกระทรวงการคลัง เช่น ธนาคารอาคารสงเคราะห์ให้สินเชื่อบ้าน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรให้สินเชื่อเพื่อการเกษตร ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทยให้สินเชื่อเพื่อการลงทุนแก่ผู้ประกอบการขนาดเล็ก

2. ธนาคารออมสิน ซึ่งเป็นธนาคารเพื่อลูกค้ารายย่อย ออกมาตรการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ให้กับผู้ที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันแต่มีคุณวุฒิจีพหรือได้รับการรับรองฝีมือแรงงาน เพื่อใช้เป็นต้นทุนในการประกอบอาชีพ และแก้ไขปัญหาหนี้สิน

3. ออกมาตรการส่งเสริมการลงทุนโดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) สำหรับเอกชนที่ต้องการลงทุนในพื้นที่ โดยเน้นการลงทุนในเกษตรอุตสาหกรรมเป้าหมาย เช่น ระบบการผลิตผักปลอดสารพิษ แบบอัจฉริยะ ฟาร์มเลี้ยงแพะนมและแพะเนื้อแบบอัจฉริยะ การนำเข้าพ่อแม่พันธุ์แพะ โรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์จากแพะ เป็นต้น

4. จัดตั้งกองทุนนิคมวิสาหกิจชุมชนเพื่อสนับสนุนการลงทุนของกลุ่มเกษตรกรในชุมชนเพื่อส่งเสริมให้พัฒนาอาชีพต่อยอดเป็นธุรกิจ

กิจกรรมที่ 6 พัฒนาด้านโลจิสติกส์และเชื่อมโยงช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ

1. ใช้สนามบินกระบี่ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐเป็นช่องทางหนึ่งที่จะทำให้สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการจัดการพื้นที่ของกระบี่น้อย ทั้งผักปลอดสารพิษ ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากแพะ และอื่นๆ โดยใช้ช่องทางสนามบินส่งออกสู่ต่างประเทศได้ และบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ที่เป็นรัฐวิสาหกิจสนับสนุนการขนส่งผลิตภัณฑ์ชุมชนทางอากาศผ่านสนามบินจังหวัดกระบี่ในการส่งออก และทำการตลาดผ่านสาขาต่างๆ

2. เชื่อมโยงตลาดผลผลิตและผลิตภัณฑ์กับเครือข่ายรัฐวิสาหกิจและราชการ โดยสำนักงานนโยบายรัฐวิสาหกิจ ที่มีภารกิจเกี่ยวกับการบริหารและพัฒนาวิสาหกิจและหลักทรัพย์ของรัฐ ให้การเสนอแนะนโยบายและมาตรการการกำกับดูแล การประเมินผลและการพัฒนาวิสาหกิจ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพรัฐวิสาหกิจและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ทรัพย์สินของรัฐ การเชื่อมโยงตลาดผลผลิตและผลิตภัณฑ์กับเครือข่ายรัฐวิสาหกิจและราชการ จึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงให้เกิดความสอดคล้องตามนโยบายและยุทธศาสตร์ของส่วนราชการต่าง ๆ

3. สนับสนุนการจัดการพื้นที่ของสนามบินกระบี่ให้มีอาคารคลังสินค้าเพื่อรองรับผลิตภัณฑ์จากกระบี่น้อยเพื่อส่งเสริมให้มีศักยภาพและสร้างความเชื่อมั่นให้หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องมาทำธุรกิจด้านการส่งออกได้ และจัดทำโครงการที่สนับสนุนการส่งออกสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์แปรรูปจากการเกษตร เช่น การสร้างช่องทางพิเศษและบริการคลังสินค้าสำหรับเกษตรกรในพื้นที่เชื่อมโยงกับสนามบินกระบี่ บริการเกี่ยวกับการขออนุญาตส่งออกสินค้าเกษตร และอาจสร้าง locker จัดเก็บหรือบริการส่งสัมภาระของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ไว้ที่สนามบินเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวภายในพื้นที่

4. การแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและมูลค่าทางสิ่งแวดล้อม การสนับสนุนการผลิตผักปลอดสารพิษมาตรฐานสู่อันดามัน และการสนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนแพะอันดามันมาตรฐานครบวงจร โดยองค์การตลาดเพื่อเกษตรกรจะช่วยเหลือเกษตรกรด้านการตลาด สร้างมูลค่าให้เกษตรกรถือเป็นการมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงจากการต่อยอดจากผลผลิตที่มีอยู่ แล้วเพิ่มมูลค่ามีมาตรฐานสากล อันเป็นการยกระดับอาชีพและคุณภาพชีวิตของเกษตรกรในชุมชนได้

เป้าหมายรองด้านสิ่งแวดล้อม

เป้าหมายรองที่ 6 พัฒนาพื้นที่สู่เมืองอัจฉริยะด้านพลังงานทดแทน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด

เป้าหมายรองที่ 7 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน จัดการขยะชุมชนและน้ำเสียชุมชนให้เท่ากับศูนย์

ประกอบด้วยกิจกรรมการพัฒนา ดังนี้

กิจกรรมที่ 7 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำเพื่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม

1. กรมพัฒนาที่ดินจัด ให้มีโครงการงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยโครงการฯ นี้ จะได้แหล่งน้ำขนาด 1.6 ล้านลูกบาศก์เมตร บนพื้นที่อ่างเก็บน้ำขนาด 300 ไร่ พร้อมด้วยระบบกระจายน้ำเข้าสู่แปลงพื้นที่เกษตรกรรมที่เป็นพื้นที่ ประมาณ 500 ไร่ มีอนุรักษ์ดินและน้ำ ระบบป้องกันการชะล้างพังทลาย การปรับปรุงบำรุงดิน ถนน ทางลำเลียง

2. การประชาสัมพันธ์ภาคการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการผลิตน้ำประปาเพื่อการอุปโภคและบริโภคในกิจวัตรประจำวัน โดยใช้ความรู้หรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบกับใช้ทรัพยากรในชุมชนให้เป็นประโยชน์ เช่น การกลั่นน้ำทะเลเป็นน้ำจืด (Reverse Osmosis) แล้วนำไปใช้ประโยชน์ เป็นต้น

3. โครงการพัฒนาแหล่งน้ำ การปรับปรุงบำรุงดิน การเพิ่มปริมาณน้ำต้นทุน ระบบน้ำ มุ่งเน้นต่อการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติ ของน้ำแล้งน้ำขาดแคลนในพื้นที่ เกษตรกรรม โดยเฉพาะพื้นที่นอกเขตชลประทาน เพื่อแก้ไขปัญหาและรองรับความเสี่ยงของภัยพิบัติด้านน้ำแล้ง ซึ่งเป็นโครงการที่ใช้โมเดลใหม่ในการพัฒนาที่ดินต่อยอดพัฒนาแบบบูรณาการในการพัฒนาทรัพยากรดินและน้ำเชิงระบบด้านวิศวกรรมปฐพี (Soil Mechanics) และด้านเกษตรกรรม (Soil Science) ไปพร้อมกัน เพื่อพัฒนาการใช้ทรัพยากรดินและน้ำสู่พืชอย่างบูรณาการให้เกิดประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุด มุ่งสู่ความเป็นเลิศของการพัฒนาที่ดินในพื้นที่เกษตรกรรมและการใช้ทรัพยากรดินและน้ำอย่างยั่งยืน เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้และมีกำไร (ลดต้นทุนเพิ่มผลผลิต) จนสามารถก้าวข้ามเส้นเขตจำกัดความยากจน บนพื้นฐานการใช้ทรัพยากรดินและน้ำอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กิจกรรมที่ 8 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองพลังงานที่สามารถจัดการตนเองทางพลังงานได้

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานให้ครอบคลุมทั่วถึง โดยเน้นการพัฒนาพลังงานทดแทนด้านต่างๆ ที่สอดคล้องกับทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ภูมิประเทศที่มีอยู่ในพื้นที่กระปี่น้อย

2. สนับสนุนการนำพลังงานทดแทนในพื้นที่มาใช้ให้เกิดการลดต้นทุนพลังงานและสามารถพึ่งพาตนเองได้ ให้ความรู้ถึงศักยภาพและประโยชน์ของพลังงานทดแทนที่มีในพื้นที่กระปี่น้อย และสามารถนำพลังงานทดแทนที่มีในพื้นที่มาใช้ให้เกิดประโยชน์

3. รมรณรงค์การใช้เทคโนโลยีพลังงานทดแทนและการอนุรักษ์พลังงาน ชาวบ้านสามารถนำการใช้พลังงานทดแทนไปประยุกต์และต่อยอดสู่การอนุรักษ์พลังงาน เพื่อคงไว้ให้ชุมชนเกิดความมั่นคงด้านพลังงานในพื้นที่ และยังสามารถเป็นพื้นที่ต้นแบบพลังงานอัจฉริยะได้อีกด้วย

4. สร้างระบบการรวบรวมขยะชุมชนและส่งเสริมระบบเครือข่ายการผลิตก๊าซชีวภาพจากขยะ นำมาผลิตกระแสไฟฟ้าหรือมาทดแทนการใช้ก๊าซหุงต้ม LPG ในครัวเรือน พร้อมทั้งสนับสนุนการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ แบบ Solar Farm และเครื่องกำเนิดไฟฟ้าแบบเครื่องยนต์ดีเซล เพื่อเป็นการลดการพึ่งพาพลังงานจากภายนอก ยกกระดับพัฒนาสู่เมืองอัจฉริยะด้านพลังงานทดแทน

5. กระทรวงพลังงาน ดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ ที่ 5 ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนเศรษฐกิจสีเขียว ด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในพื้นที่ การใช้พลังงานทางเลือกและพลังงานทดแทน เพื่อเป้าหมายการเป็น “ชุมชนพลังงานต้นแบบ” รวมทั้งอาจมีมาตรการสนับสนุนการพัฒนาด้านพลังงานเฉพาะพื้นที่

6. การพัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองพลังงานด้วยเทคโนโลยีพลังงานทดแทนและการอนุรักษ์พลังงานโดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานกังหันลม เป็นต้น เพื่อลดค่าใช้จ่ายและต้นทุนในการสร้างและพัฒนาชุมชน ทั้งนี้คนในชุมชนจะได้เรียนรู้การใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นประโยชน์ ลดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนและลดภาวะโลกร้อนด้วย อันเป็นการมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดด้วยนวัตกรรม

กิจกรรมที่ 9 อนุรักษ์ เสริมสร้าง และจัดการความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่

1. บริหารจัดการระบบบำบัดน้ำเสีย โดยวางผังเมืองให้มีระบบบำบัดน้ำเสียตั้งแต่ต้นทางถึงปลายทาง ให้เป็นระบบปิด ตรวจสอบ บำรุงระบบบำบัดน้ำเสียและกำจัดน้ำเสีย อบรมสร้างความตระหนักและเสริมสร้างองค์ความรู้ให้กับประชาชน โครงการเสริมสร้างความปลอดภัยและสุขใจในชุมชน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่กระป๋องน้อย ให้มีความปลอดภัยอย่างยั่งยืน ลดความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยจัดทำแผนการเฝ้าระวังและป้องกันภัยที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน ที่ส่งผลกระทบต่อผลผลิต ผลิตภัณฑ์ และสิ่งแวดล้อมในชุมชนกระป๋องน้อย

2. จัดทำระบบการกำจัดขยะที่ถูกสุขอนามัยและสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง นำขยะมาหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ หรือสร้างมูลค่าเพิ่มของขยะเป็นพลังงานชีวมวลใช้ในครัวเรือน ดัดแปลงเป็นปุ๋ยออร์แกนิก ลดการทิ้งให้เป็นขยะให้มากที่สุดหรือสามารถลดขยะได้เป็นศูนย์ (Zero Waste)

3. รมรงค์การสร้างพื้นที่สีเขียว เพื่อสร้างสภาพอากาศที่สะอาด มีระบบนิเวศที่ดีในชุมชน โดยการปลูกป่า บำรุงรักษาต้นไม้ใหญ่ ไม่ตัดทำลาย จัดการป่าชุมชนและขึ้นทะเบียนต้นไม้ในป่าต้นน้ำ สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ สร้างสังคมคาร์บอนต่ำ หรืออาจต่อยอดสร้างมูลค่าจากสิทธิการลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือ carbon credit ให้กับองค์กรอื่น เพื่อลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือก๊าซเรือนกระจกสู่สิ่งแวดล้อม

4. สร้างระบบน้ำดื่มคุณภาพในชุมชน ให้ชุมชนลดรายจ่ายในการจัดหาน้ำดื่มที่สะอาดตามมาตรฐาน GMP 420 ให้ชุมชนพึ่งพาตนเอง โดยจัดให้มีระบบกรองน้ำสะอาดใช้เองในชุมชน จัดจำหน่ายในราคาที่ถูก

หรือใช้ระบบแลกเปลี่ยนตามกติกาของชุมชน เช่น นำขยะรีไซเคิลมาแลกหรือปุ๋ยที่ผลิตในชุมชนมาแลกน้ำดื่ม เป็นต้น สร้างระบบ safety zone ให้กับชุมชน โดยกำหนดพื้นที่ปลอดภัยในชุมชนตามระดับความเสี่ยง และสร้างจิตอาสาเฝ้าระวังป้องกันและประเมินความเสี่ยงของภัยที่จะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชุมชนจากกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกชุมชน ทั้งความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับคน ผลผลิต และสิ่งแวดล้อมในชุมชน

โดยมีความเชื่อมโยงห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของการจัดการพื้นที่ สปก. ใน ต.กระป็น้อย อ.เมือง กระบี่ จ.กระบี่ เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน ดังนี้

ตารางที่ 5 ความเชื่อมโยงห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของการจัดการพื้นที่ สปก. ใน ต.กระป็น้อย

ต้นน้ำ (Upstream)	กลางน้ำ (Main Stream)	ปลายน้ำ (Down Stream)
บริหารจัดการกฎหมายทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่นให้เอื้อต่อการใช้ประโยชน์พื้นที่รัฐ (สำนักงานกฤษฎีกา)	พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำเพื่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม (กรมพัฒนาที่ดิน)	เชื่อมโยงตลาดผลผลิตและผลิตภัณฑ์กับเครือข่ายรัฐวิสาหกิจและราชการ (สำนักงานนโยบายรัฐวิสาหกิจ)
พัฒนาขีดความสามารถทางอาชีพและให้การรับรองสมรรถนะของกำลังคนในพื้นที่ (สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ, กรมราชทัณฑ์)	พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองพลังงานที่สามารถจัดการตนเองทางพลังงานได้ (พลังงานจังหวัด)	ขนส่งผลิตภัณฑ์ด้วยการขนส่งทางอากาศผ่านสนามบินของรัฐและเพิ่มช่องทางจัดจำหน่ายภายในสนามบิน (กรมท่าอากาศยาน)
การอนุรักษ์ เสริมสร้าง และจัดการความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ (สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ, กรมป่าไม้)	พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและมูลค่าทางสิ่งแวดล้อม (อุตสาหกรรมจังหวัด)	สร้างเครือข่ายชุมชนพึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและเฝ้าระวังภัยสาธารณะ (กระทรวงมหาดไทย)
มาตรการสนับสนุนแหล่งเงินทุนจากธนาคารของรัฐในการพัฒนาพื้นที่ (สำนักงานนโยบายรัฐวิสาหกิจ)	พัฒนาวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามัน (กรมส่งเสริมการเกษตร)	
มาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ของภาคเอกชน (BOI, กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม)	พัฒนาวิสาหกิจชุมชนเมืองแพะอันดามันครบวงจร (กรมปศุสัตว์)	

3.4 สรุปภาพรวมของเป้าหมายหลัก เป้าหมายรอง และแนวทางบรรลุเป้าหมาย (Chapter Summary)

จากการที่คณะผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ปัญหาของพื้นที่ สปก.บริเวณ ต.กระปี่น้อย โดยอิงจากยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนปฏิรูป แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ เพื่อกำหนดเป้าหมายหลัก ได้แก่

- 1) สร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 จากปัจจุบัน (รายได้เฉลี่ยเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่าคนละ 90,000 บาทต่อปี)
- 2) ดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทุกมิติเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูงสุดร้อยละ 5 ของประเทศ
- 3) ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน (GVH) อยู่ในระดับดีมาก (81-100 คะแนน) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดกระบี่ที่อยู่ในระดับดี
- 4) มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการพื้นที่รัฐทั้งระบบ จำนวน 500 ล้านบาท (สะสมใน 5 ปี)

โดยมีเป้าหมายรอง จำนวน 7 เป้าหมาย ได้แก่

- 1) จัดตั้งเขตพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน
- 2) พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ “เมืองแห่งมืออาชีพ” กำลังคนได้รับการรับรองมาตรฐานไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
- 3) พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ต.กระปี่น้อย ตามโครงการสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community : OPOAI-C) พร้อมสร้างแบรนด์ อย่างน้อย 5 ผลิตภัณฑ์
- 4) จัดตั้งวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตรอัจฉริยะ มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี
- 5) พัฒนาเมืองแพะอันดามันครบวงจร มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี
- 6) พัฒนาพื้นที่สู่อัจฉริยะด้านพลังงานทดแทน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด
- 7) พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ทั้งนี้การที่จะขับเคลื่อนการดำเนินงานให้สัมฤทธิ์ผลต้องมีการจัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ โดยมีสถานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์อื่นๆ แก่เอกชนผู้ลงทุนในพื้นที่ โดยประยุกต์จากเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียง (SEDZ) ดังภาพที่ 8 ทั้งนี้ได้มีการกำหนดแนวทางที่จะบรรลุเป้าหมาย เชื่อมโยงการทำงานของหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นระบบตลอดห่วงโซ่คุณค่า (Value chain) ร่วมกันพัฒนาชุมชนให้มีอัตลักษณ์เฉพาะตัวในการเป็น “เมืองผลิตผักปลอดสารพิษ” “เมืองแพะอันดามันครบวงจร” “เมืองพลังงานทดแทน” เมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อม” และ “เมืองแห่งมืออาชีพ” เพื่อให้การจัดสรรพื้นที่รัฐเป็นที่ดินทำกิน กรณีพื้นที่ สปก. บริเวณ ต.กระปี่น้อย ประสบความสำเร็จ สามารถยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ได้อย่างยั่งยืน ตามโมเดลในภาพที่ 9

โมเดลเขตเศรษฐกิจพิเศษตำบลกระบี่น้อย ประยุกต์จาก SEDZ กับ SEZ

BCG Economy Model
SEDZ
 Safety and Economic Development Zone

70% 30%
 แบ่งสัดส่วนการลงทุนระหว่างภาคเกษตรกรรม (70%) และภาคอุตสาหกรรม/บริการ (30%)

SEZ 30% model
 เขตเศรษฐกิจพิเศษที่เน้นภาคเกษตรกรรม 30%

ประโยชน์จากการเกษตรกรรกรายอื่น

- ผลิตสินค้าเกษตรมูลค่าสูง
- ผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย
- ผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์
- ผลิตสินค้าเกษตรแปรรูป
- ผลิตสินค้าเกษตรนวัตกรรม
- ผลิตสินค้าเกษตรมูลค่าสูง

SEZ 30% model
 เขตเศรษฐกิจพิเศษที่เน้นภาคเกษตรกรรม 30%

SEZ 30% model
 เขตเศรษฐกิจพิเศษที่เน้นภาคเกษตรกรรม 30%

SEZ 30% model
 เขตเศรษฐกิจพิเศษที่เน้นภาคเกษตรกรรม 30%

ภาพที่ 8 โมเดลเขตเศรษฐกิจพิเศษตำบลกระบี่น้อย

โมเดลการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระบี่น้อย : กระบี่น้อยโมเดล

เขตเศรษฐกิจพิเศษตำบลกระบี่น้อย

วิสาหกิจชุมชนแพะอันดามันนครบางจระ

วิสาหกิจชุมชนผักปลอดสารพิษ

ชุมชนแห่งมื่ออาชีพ

ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผลิตผลการเกษตร

ชุมชนพลังงานทดแทน

ชุมชนสีเขียว

วิสาหกิจชุมชนแพะอันดามันนครบางจระ

วิสาหกิจชุมชนผักปลอดสารพิษ

ชุมชนแห่งมื่ออาชีพ

ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผลิตผลการเกษตร

ชุมชนพลังงานทดแทน

ชุมชนสีเขียว

ภาพที่ 9 โมเดลการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระบี่น้อย

4. การนำแนวทางบรรลุเป้าหมายสู่การปฏิบัติ

4.1 การนำแนวทางบรรลุเป้าหมายไปปฏิบัติ

การนำแนวทางบรรลุเป้าหมายไปปฏิบัติ เพื่อขับเคลื่อนการจัดการพื้นที่ สปก. ต.กระปี่น้อย อ.เมือง กระปี่ จังหวัดกระปี่ เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน ให้บรรลุตาม เป้าหมายหลัก 4 เป้าหมาย ดังนี้

เป้าหมายหลักที่ 1 สร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 จากปัจจุบัน (รายได้เฉลี่ยเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่าคนละ 90,000 บาทต่อปี)

เป้าหมายหลักที่ 2 ดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทุกมิติเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูงสุดร้อยละ 5 ของประเทศ

เป้าหมายหลักที่ 3 ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน (GVH) อยู่ในระดับดีมาก (81-100 คะแนน) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดกระปี่ที่อยู่ในระดับดี

เป้าหมายหลักที่ 4 มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย ทั้งระบบ จำนวน 500 ล้านบาท (สะสมใน 5 ปี)

และเป้าหมายรอง 7 เป้าหมาย ประกอบด้วย

เป้าหมายรองที่ 1 (แนวคิดเมืองฉลาด) จัดตั้งเขตพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน

เป้าหมายรองที่ 2 (แนวคิดเมืองสร้างสรรค์) พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ “เมืองแห่งมืออาชีพ” ยกระดับคุณภาพชีวิตในชุมชน อย่างน้อยร้อยละ 50

เป้าหมายรองที่ 3 (แนวคิดเมืองนิเวศ) พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ต.กระปี่น้อย ตามโครงการสินค้าเกษตร อุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community : OPOAI-C) พร้อมสร้างแบรนด์ อย่างน้อย 5 ผลิตภัณฑ์

เป้าหมายรองที่ 4 (แนวคิดเมืองนิเวศ) จัดตั้งวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตร อัจฉริยะ มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาทต่อปี

เป้าหมายรองที่ 5 (แนวคิดเมืองนิเวศ) พัฒนาเมืองแพะอันดามันครบวงจร มูลค่าไม่น้อยกว่า 50 ล้านบาท ต่อปี

เป้าหมายรองที่ 6 (แนวคิดเมืองปรับตัว) พัฒนาพื้นที่สู่เมืองอัจฉริยะด้านพลังงานทดแทน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด

เป้าหมายรองที่ 7 (แนวคิดเมืองสุขภาวะ) พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ตัวชี้วัดมลพิษทางสิ่งแวดล้อมลดลงร้อยละ 10

ทั้งนี้ เป้าหมายข้างต้นครอบคลุมการพัฒนาพื้นที่แบบ EQO City ในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้ง 5 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดเมืองปรับตัว 2) แนวคิดเมืองนิเวศ 3) แนวคิดเมืองสุขภาวะ 4) แนวคิดเมืองสร้างสรรค์ และ 5) แนวคิดเมืองฉลาด โดยกำหนดแนวทางบรรลุเป้าหมายไปปฏิบัติให้ชัดเจน ภายใต้ 9 กิจกรรม พร้อมกำหนดแนวทางขับเคลื่อน หน่วยงานรับผิดชอบ ทั้งเจ้าภาพหลักและผู้ร่วมดำเนินการในการขับเคลื่อน เพื่อให้เกิดการปฏิบัติได้จริงและบังเกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยมีแนวทางบรรลุเป้าหมายสู่การปฏิบัติ ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 ออกกฎหมายกำหนดพื้นที่เขตบริหารพิเศษเฉพาะเพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่ หน่วยงานหลัก สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา **หน่วยงานร่วมดำเนินการ** สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (สปก.) กระทรวงมหาดไทย จังหวัดกระบี่

1. เสนอแก้ไข พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 ที่จำกัดการจัดสรรที่ดินให้เฉพาะการเกษตรและธุรกิจเกี่ยวเนื่องกับการเกษตร ขยายให้ครอบคลุมกิจการอื่น
2. แก้ไขระเบียบการจัดสรรที่ดินของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (สปก.) ในการจัดสรรที่ดินให้เฉพาะผู้มีความประพฤติดี ไม่เคยมีประวัติอาชญากรรม เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มคนที่เคยประพฤติผิดและต้องโทษที่พ้นโทษแล้ว ร้องรับการคืนคนดีสู่สังคม
3. จัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระบี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ลักษณะคล้ายกับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

กิจกรรมที่ 2 พัฒนาขีดความสามารถทางอาชีพและให้การรับรองสมรรถนะของกำลังคนในพื้นที่

หน่วยงานหลัก สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมราชทัณฑ์ **หน่วยงานร่วมดำเนินการ** กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

1. จัดทำมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพที่ยังไม่มีในกลุ่มอาชีพเป้าหมายในการพัฒนาเมือง
2. จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมทั้งแบบออฟไลน์และออนไลน์ และจัดการฝึกอบรมทักษะอาชีพที่จำเป็นในการพัฒนาเมือง โดยรวบรวมข้อมูลกำลังคนด้วยระบบบริหารจัดการกำลังคนอัจฉริยะ (E Workforce Ecosystem Platform)
3. โครงการเตรียมความพร้อมผู้ต้องขังที่ประพฤติดีและใกล้จะพ้นโทษให้สามารถรับจัดสรรที่ดินและประกอบอาชีพได้ โดยคัดกรองผู้ต้องขังและจัดอบรมตามหลักสูตรที่กำหนด แล้วนำไปทดลองปฏิบัติ พร้อมทั้งติดตามผล สรุปและเก็บข้อมูลเพื่อใช้วิเคราะห์ความคุ้มค่าเพื่อนำไปวางแผนดำเนินงานต่อไป
4. ประเมินและให้การรับรองมาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิวิชาชีพแก่กำลังคนในพื้นที่
5. พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ ต้นแบบ “เมืองแห่งมืออาชีพ” และเป็นฐานองค์ความรู้หลักของประเทศในการผลิตผักปลอดภัยสารพิษ การทำฟาร์มแพะและการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากแพะ

กิจกรรมที่ 3 การสร้างเครือข่ายชุมชนที่พึ่งพาตนเองที่เข้มแข็งและเฝ้าระวังภัยสาธารณะและการจัด

ระเบียบความสงบเรียบร้อย โดยปัญหาด้านความสงบเรียบร้อยและปัญหาด้านสาธารณสุขภัยลดลง ร้อยละ 20 หน่วยงานหลัก กระทรวงมหาดไทย หน่วยงานร่วมดำเนินการ ได้แก่ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงาน ป.ป.ส. และกรมประชาสัมพันธ์ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. การฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่และระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้แก่ คณะกรรมการหมู่บ้าน และ “ประชาอาสาตาสับปะรด” เพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
2. การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในการปฏิบัติหน้าที่และด้านเทคโนโลยีการดิจิทัลสมัยใหม่ให้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานได้รับรู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน
3. ผลักดันให้มีการลงนามบันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่างส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลและบูรณาการร่วมกันในการแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพ
4. ผลักดันให้มีการนำระบบเทคโนโลยีการดิจิทัลสมัยใหม่และระบบปัญญาประดิษฐ์ (AI : Artificial Intelligence) มาใช้เกี่ยวกับกระบวนการรักษาความปลอดภัยและเฝ้าระวังภัยสาธารณะ
5. ขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการฝึกอบรม การจัดทำ และพัฒนาระบบแอปพลิเคชันและระบบ AI

กิจกรรมที่ 4 พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและมูลค่าทางสิ่งแวดล้อม หน่วยงานหลัก กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และสถาบันการศึกษาในจังหวัด หน่วยงานร่วมดำเนินการ เกษตรจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด พาณิชย์จังหวัด กองทุน SMEฯ และ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. จัดฝึกอบรมถ่ายทอดเทคโนโลยีการใช้เครื่องจักรต่างๆ ที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพ ในการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร รวมถึงจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการออกแบบบรรจุภัณฑ์ให้ผู้ประกอบการชุมชน และร่วมกับสถาบันการศึกษาวิจัยพัฒนาและฝึกอบรมเกี่ยวกับ การแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร
2. จัดตั้งวิสาหกิจชุมชนผลิตผักปลอดสารพิษสู่อันดามันด้วยเกษตรอัจฉริยะ
3. โครงการพัฒนาเมืองแพะอันดามันครบวงจร โดยดึงภาคเอกชนเข้ามาร่วมลงทุนกับวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ ทั้งในส่วนของฟาร์มแพะเลี้ยงและโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์จากแพะ และส่งออกในแบรนด์ “กระป๋นน้อย”
4. ดำเนินโครงการ “แปรรูปสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community : OPOAI-C) ซึ่งมีเป้าหมายในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้กับเกษตรกรไทยให้มีความมั่นคงด้านอาชีพ และมั่นคงด้านรายได้ อย่างยั่งยืน โดยการสร้างองค์ความรู้ด้านการเพิ่มมูลค่า

ให้กับเกษตรกร และสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตผลทางการเกษตร (Value Added) ให้กับเกษตรกรในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน/กลุ่มชุมชนการเกษตร/สหกรณ์การเกษตร

กิจกรรมที่ 5 ออกมาตรการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ประชาชนโดยธนาคารของรัฐ และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ของภาคเอกชน หน่วยงานหลัก สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ (สคร.) หน่วยงานร่วมดำเนินการ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ธนาคารออมสิน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

1. การเสริมสภาพคล่อง ลดภาระค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยและเสริมสร้างวินัยทางการเงินให้แก่ประชาชนและผู้ประกอบการด้วยสินเชื่ออัตราดอกเบี้ยพิเศษ
2. มาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ของประชาชนผู้มีรายได้น้อย ด้วยการให้สินเชื่อผ่านกองทุนหมู่บ้าน โดยให้หน่วยงานผู้ร่วมดำเนินการ ปลดปล่อยให้กับกองทุนหมู่บ้านกำหนด ดอกเบี้ยอัตราร้อยละศูนย์ นาน 2 ปี เพื่อให้กองทุนนำเงินไปปล่อยกู้ต่อให้กับประชาชนซึ่งเป็นสมาชิกกองทุนหมู่บ้าน อันเป็นการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ประชาชน และเป็นการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ตำบลละปีหนึ่ง

กิจกรรมที่ 6 พัฒนาด้านโลจิสติกส์และเชื่อมโยงช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ หน่วยงานหลัก กรมท่าอากาศยาน หน่วยงานร่วมดำเนินการ สนามบินจังหวัดกระบี่ กรมธนารักษ์

1. การจัดพื้นที่เตรียมสินค้าเพื่อการส่งออก(คลังสินค้า) โดยมีนโยบายพิเศษในการลดภาระค่าใช้จ่ายหากมีสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่มาจากพื้นที่กระบี่น้อย
2. มาตรการส่งเสริมให้มีร้านค้าในสนามบินที่จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่มาจากพื้นที่กระบี่น้อย ด้วยการลดราคาสำหรับผู้เช่าพื้นที่เพื่อจำหน่ายสินค้าดังกล่าว

กิจกรรมที่ 7 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำเพื่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม หน่วยงานหลัก กรมพัฒนาที่ดิน หน่วยงานร่วมดำเนินการ สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร กรมชลประทาน กระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

1. โครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำเนื้อที่ประมาณ 232 ไร่ ความจุ 1.63 ล้าน ลบ.ม.
2. โครงการก่อสร้างโรงสูบน้ำพร้อมระบบกระจายน้ำ ประกอบด้วย 1) โรงสูบน้ำพร้อมปั๊มน้ำด้วยระบบไฟฟ้าและระบบโซลาร์เซลล์ ขนาด 150HP 110KW อัตราสูบน้ำ 350 ลบ.ม./ชม. จำนวน 2 ชุด 2) ระบบกระจายน้ำด้วยระบบท่อส่งน้ำเข้าพื้นที่ทำการเกษตร ความยาวท่อ 11,000 เมตร เข้าสู่แปลงพื้นที่เกษตรกรรมที่เป็นพื้นที่ 500 ไร่ และ 3) ระบบอนุรักษ์ดินและน้ำ ระบบป้องกันการชะล้างพังทลาย 621 ไร่
3. โครงการปรับปรุงบำรุงดินและส่งเสริมปัจจัยการผลิต

4. โครงการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) สระเก็บน้ำ จำนวน 7 สระ (82,635 ลบ.ม.) 2) ถนนสายหลัก ระยะทาง 1.700 กม. และ 3) ถนนสายรอง ระยะทาง 9.200 กม.
5. โครงการผันน้ำจากอ่างเก็บน้ำคลองแห้งเพื่อเติมน้ำในอ่างเก็บน้ำด้วยระบบท่อ อย่างน้อยปีละ 4 แสนลูกบาศก์เมตร

กิจกรรมที่ 8 พัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองพลังงานที่สามารถจัดการตนเองทางพลังงานได้ หน่วยงานหลัก

พลังงานจังหวัด หน่วยงานร่วมดำเนินงาน สำนักงานจังหวัดฯ อุตสาหกรรมจังหวัด ทรพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งเสริมการนำเศษวัสดุเหลือทิ้งจากครัวเรือนมาใช้และนำพลังงานทดแทนในพื้นที่มาประยุกต์ใช้ในครัวเรือนของประชากรเพื่อเป็นการลดต้นทุนรายจ่ายด้านพลังงาน

1. ร่วมกันดำเนินโครงการฯ กำหนดแผนและนโยบายทางภาครัฐลงสู่พื้นที่ของประชาชน
2. ให้ความรู้และทักษะในการนำพลังงานทดแทนมาใช้
3. ส่งเสริมให้เกิดกลุ่มประชาชนในพื้นที่ร่วมกันดูแลระบบของพลังงานทดแทนอย่างยั่งยืน

กิจกรรมที่ 9 อนุรักษ์ เสริมสร้าง และจัดการความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ หน่วยงานหลัก กระทรวง

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หน่วยงานร่วมดำเนินการ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม องค์การ
จัดการน้ำเสีย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพลังงาน กรมป่าไม้ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรม
ควบคุมมลพิษ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย
และนวัตกรรม กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานท้องถิ่น โดยดำเนินการดังนี้

1. บริหารจัดการระบบบำบัดน้ำเสีย โดยวางผังเมืองให้มีระบบบำบัดน้ำเสียตั้งแต่ต้นทางถึงปลายทางให้เป็นระบบปิด ตรวจสอบ บำรุงระบบบำบัดน้ำเสียและขจัดน้ำเสีย อบรมสร้างความตระหนักและเสริมสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชน
2. โครงการเสริมสร้างความปลอดภัย และสุขใจในชุมชนกระป๋องน้อย เพื่อสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่กระป๋องน้อย ให้ความปลอดภัยอย่างยั่งยืน ลดความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยจัดทำแผนการเฝ้าระวังและป้องกันภัยที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน ที่ส่งผลกระทบต่อผลผลิต ผลิตภัณฑ์ และสิ่งแวดล้อมในชุมชนกระป๋องน้อย และอบรมสร้างความตระหนักและเสริมสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชน
3. จัดทำระบบการกำจัดขยะที่ถูกสุขอนามัยและสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง นำขยะมาหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ หรือสร้างมูลค่าเพิ่มของขยะเป็นพลังงานชีวมวลใช้ในครัวเรือน ดัดแปลงเป็นปุ๋ยออร์แกนิก ลดการทิ้งให้เป็นขยะให้มากที่สุดหรือสามารถลดขยะได้เป็นศูนย์ (Zero Waste) ปลุกฝังเยาวชนให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการบริหารจัดการขยะ ปฏิบัติตามสี่บทก้นมาจนเป็น

ปกติวิสัยและปกป้องชุมชนให้ปราศจากขยะ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมของชุมชนที่สะอาดและปลอดภัยจากเชื้อโรคทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น

4. รมรณรงค์การสร้างพื้นที่สีเขียว เพื่อสร้างสภาพอากาศที่สะอาด มีระบบนิเวศที่ดีในชุมชน โดยการปลูกป่า บำรุงรักษาต้นไม้ใหญ่ ไม่ตัดทำลาย จัดการป่าชุมชนและขึ้นทะเบียนต้นไม้ในป่าต้นน้ำ สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ สร้างสังคมคาร์บอนต่ำ หรืออาจต่อยอดสร้างมูลค่าจากสิทธิการลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือ carbon credit ให้กับองค์กรอื่น เพื่อลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือก๊าซเรือนกระจกสู่สิ่งแวดล้อม

5. สร้างระบบน้ำดื่มคุณภาพในชุมชน ให้ชุมชนลดรายจ่ายในการจัดหาน้ำดื่มที่สะอาดตามมาตรฐาน GMP 420 ให้ชุมชนพึ่งพาตนเอง โดยจัดให้มีระบบกรองน้ำสะอาดใช้เองในชุมชน มีการบำรุงรักษาด้วยชุมชน จัดจำหน่ายในราคาที่ถูก หรือใช้ระบบแลกเปลี่ยนตามกติกาของชุมชน เช่น นำขยะรีไซเคิลมาแลกหรือปุ๋ยที่ผลิตในชุมชนมาแลกน้ำดื่ม เป็นต้น

6. สร้างระบบ safety zone ให้กับชุมชน โดยกำหนดพื้นที่ปลอดภัยในชุมชนตามระดับความเสี่ยงต่ำ กลาง และสูง และจัดหารมาตรการบริหารจัดการเหตุที่อาจเกิดขึ้นความระดับความเสี่ยงนั้นๆ ให้ชุมชนพึ่งพาตนเอง และสร้างจิตอาสาเฝ้าระวังป้องกันและประเมินความเสี่ยงของภัยที่จะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชุมชน จากกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกชุมชน ทั้งความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับคน ผลผลิต และสิ่งแวดล้อมในชุมชน

ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการนำแนวทางบรรลุเป้าหมาย (Key Success Factor)

การจัดการพื้นที่รัฐเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน ต.กระปี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ มีปัจจัยแห่งความสำเร็จที่สำคัญ ดังนี้

1. ด้านนโยบายและมาตรการภาครัฐ ต้องเป็นนโยบายที่สามารถปฏิบัติได้และสอดคล้องกับบริบทและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานท้องถิ่น โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดและหัวหน้าส่วนราชการเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติอย่างชัดเจนต่อเนื่อง ส่วนราชการให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง เพื่อให้เป็นต้นแบบของการจัดการพื้นที่และการกำกับกฎระเบียบภายในชุมชนต้องเข้มแข็ง ชุมชนต้องสร้างความร่วมมือและเคารพกติกาชุมชน

2. ด้านความตระหนักรู้ โดยทุกภาคส่วนรู้และเข้าใจถึงปัญหาและความสำคัญ และเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่

3. ด้านงบประมาณ มีหน่วยงานภาครัฐ สถาบันการเงินและกองทุนต่างๆ ที่สนับสนุนทางการเงินยกระดับผู้ประกอบการให้มีความสามารถด้านการแข่งขัน เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ไปสู่เป้าหมาย

4. ด้านการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ผลักดันการบูรณาการความร่วมมือของหน่วยงานและสร้างการมีส่วนร่วมกับชุมชน โดยมีแผนบูรณาการและกำหนดผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน พร้อมทั้งมีการกำหนดตัวชี้วัดร่วมและติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง
5. ด้านกระบวนการปฏิบัติงาน บุคลากรและหน่วยงานมีความรู้ความเชี่ยวชาญในงานที่เกี่ยวข้องของแต่ละหน่วยงานและบูรณาการแผนงานร่วมของโครงการเพื่อผลักดันให้การดำเนินการเป็นไปตามแผน เจ้าหน้าที่ทุกภาคส่วนในพื้นที่รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องร่วมรับผิดชอบ
6. ด้านความรู้และทักษะในการบริหารจัดการพื้นที่ ต้องทำให้มั่นใจว่าบุคลากรที่เกี่ยวข้องมีทักษะและความรู้ในการขับเคลื่อนแต่ละโครงการให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด
7. ด้านศักยภาพของชุมชน การมุ่งมั่นสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ โดยเพิ่มองค์ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพให้แก่ประชาชนและกลุ่มเป้าหมายอื่น เช่น ผู้ต้องขัง เป็นต้น และสร้างการยอมรับการอยู่ร่วมกันของคนทุกกลุ่ม
8. ด้านการเพิ่มรายได้ สร้างโอกาสโดยเพิ่มมูลค่าของสินค้าเกษตร การมีเส้นทางการคมนาคมขนส่งที่สะดวกและครอบคลุมทุกชุมชน การให้บริการจัดหางานและส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ รวมทั้งมีการใช้เทคโนโลยีผ่านศูนย์ดิจิทัลชุมชนมาสนับสนุนการเรียนรู้เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มเป้าหมาย
9. ด้านนวัตกรรม ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการขับเคลื่อนกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
10. ด้านการตลาด เพิ่มช่องทางการจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์สมุนไพร และผลิตภัณฑ์เกษตรอื่นๆ เช่น ผ่านช่องทางออนไลน์ จัดตั้งศูนย์จำหน่ายและจุดพักท่องเที่ยวยสินค้าชุมชน รวมทั้งผลักดันให้มีการส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศ
11. ด้านการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างการรับรู้และสื่อสารให้ทุกกลุ่มเป้าหมายได้รับทราบถึงนโยบาย ขั้นตอน รวมทั้งผลที่จะได้รับในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและลดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมของ ต.กระปี่น้อย อ.เมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่
12. ประชาชนต้องให้ความร่วมมือในการจัดการพื้นที่อย่างยั่งยืน ร่วมขับเคลื่อนเศรษฐกิจ สร้างสรรค์สังคม และตระหนักรู้ สำนึกรัก ห่วงแทน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความเป็นเจ้าของพื้นที่ ชุมชนท้องถิ่นของตน

ข้อเสนอเชิงนโยบายสู่การปฏิบัติ (Policy Advocacy) เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนา

1. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เสนอจัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ในลักษณะพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ
2. สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ ส่งเสริมมาตรการสนับสนุนแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ประชาชน โดยธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ธนาคารออมสิน และธนาคาร

พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย โดยเน้นการให้สินเชื่อพัฒนาชนบท พัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อยได้มีโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุน เป็นการสร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ให้ชุมชน ทำให้เกิดมูลค่าและศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ตลอดจนมาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ของภาคเอกชน กล่าวคือ หากชุมชนได้รับการพัฒนาย่อมทำให้นักลงทุนภาคเอกชนเร่งเห็นถึงศักยภาพทางเศรษฐกิจของชุมชน และเข้ามาดำเนินกิจการให้เกิดเงินหมุนเวียนในชุมชนได้

3. **กรมพัฒนาที่ดิน กรมชลประทาน สำนักปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์** ก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน อ่างเก็บน้ำ ระบบกระจายน้ำ ระบบผันน้ำจากอ่างเก็บน้ำคลองแห้งเพื่อให้มีแหล่งน้ำต้นทุนเพียงพอในโครงการฯ เพื่อการอุปโภค บริโภค และสามารถใช้น้ำเพื่อการเกษตรได้ตลอดทั้งปีแม้ในฤดูแล้ง เพื่อนำมาสู่การบูรณาการแก้ไขปัญหาได้อย่างสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ เช่น พื้นที่ที่มีปัญหา ความมั่นคงทางน้ำ (อุทกภัย/ภัยแล้ง) ให้สามารถป้องกันน้ำท่วมและกักเก็บน้ำได้ในฤดูแล้ง ก่อสร้างระบบอนุรักษ์ดินและน้ำ ระบบป้องกันการชะล้างพังทลายของดิน การปรับปรุงบำรุงดินเพื่อการลดต้นทุนเพิ่มผลผลิต การก่อสร้าง ถนน ทางลำเลียงเพื่อการขนส่งผลิตจากพื้นที่ และเชื่อมโยงการผลิตสู่ภูมิภาค
4. **สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ** กำหนดให้หน่วยงานความมั่นคงในพื้นที่วิเคราะห์หา ภัยความมั่นคง เพื่อนำมาสู่การบูรณาการแก้ไขปัญหาได้อย่างสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ เช่น พื้นที่ที่มีปัญหา ความมั่นคงทางน้ำ (อุทกภัย/ภัยแล้ง) ให้สามารถป้องกันน้ำท่วมและกักเก็บน้ำได้ในฤดูแล้ง
5. **กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์** ยกระดับกองทุนสวัสดิการชุมชนให้เป็นฐานทุนชุมชน ฐานทุนเงินตราที่เข้มแข็ง เพื่อการพึ่งพาตนเองและพึ่งพากันเองในชุมชนอย่างยั่งยืน
6. **กรมทำอากาศยาน** จัดทำโครงการพื้นที่พิเศษที่เป็นคลังสินค้าเพื่อรองรับผลิตภัณฑ์จากกระป๋องน้อยเพื่อการส่งออกสำหรับสนามบินกระบี่
7. **กระทรวงพลังงาน** ส่งเสริมและจัดหาศักยภาพพลังงานทดแทนในพื้นที่ที่สามารถนำมาประยุกต์และปรับใช้ในวิถีชีวิตประจำวันของประชากรเพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นลดรายจ่ายและเพิ่มรายได้จากพลังงานทดแทน สร้างมูลค่าเพิ่มของขยะเป็นพลังงานชีวมวลใช้ในครัวเรือน
8. **กรมการพัฒนาชุมชน และ กระทรวงมหาดไทย** บูรณาการเพื่อขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง รวมทั้งชี้แจงเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และขอความร่วมมือ จากผู้นำท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาชนในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างภาคีเครือข่ายในพื้นที่ตำบลกระป๋องน้อย
9. **กรมราชทัณฑ์** สนับสนุนนโยบายล้างประวัติอาชญากรรม โดยวางหลักเกณฑ์เมื่อผู้ต้องขังและผู้พ้นโทษตัดสินใจที่จะปกหลังใช้ชีวิตประกอบอาชีพในพื้นที่เป้าหมาย ซึ่งง่ายต่อการสอดส่องดูแลพฤติกรรม
10. **สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ** ศึกษาวิจัยด้านความปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสีที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน

11. **กระทรวงอุตสาหกรรม** ส่งเสริม พัฒนา ดูแลอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรในพื้นที่ให้เติบโตอย่างยั่งยืน และสนับสนุนปัจจัยเอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม
12. **กรมปศุสัตว์ ร่วมกับกระทรวงอุตสาหกรรม** สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองแพะอันดามันครบวงจร ครอบคลุมฟาร์มแพะเลี้ยงและอุตสาหกรรมแปรรูป ทั้งในด้านองค์ความรู้และเทคโนโลยี
13. **ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงอุตสาหกรรม** สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งเพาะปลูกและส่งออกผักปลอดสารพิษด้วยนวัตกรรมเกษตรอัจฉริยะ ทั้งในด้านองค์ความรู้และเทคโนโลยี
14. **สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)** จัดทำมาตรฐานอาชีพและให้การรับรองคุณวุฒิวิชาชีพแก่กำลังคนในพื้นที่ และนำข้อมูลเข้าสู่ระบบบริหารจัดการกำลังคนอัจฉริยะ E-Workforce Ecosystem
15. **กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน** ฝึกอบรมทักษะฝีมือแรงงานให้กับกำลังแรงงานในพื้นที่
16. **องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้** การจัดการป่าชุมชนและขึ้นทะเบียนต้นไม้ในป่าต้นน้ำ อำนวยความสะดวกแก่รัฐบาลและประชาชนในการอุตสาหกรรมป่าไม้ เช่น การทำไม้ การเก็บของป่า เป็นต้น การจัดการป่าชุมชนและขึ้นทะเบียนต้นไม้ในป่าต้นน้ำ จึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องตามนโยบายและยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
17. **กรมควบคุมมลพิษเป็นหน่วยงานหลัก ร่วมดำเนินการกับกรมโยธาธิการและผังเมืองและองค์การจัดการน้ำเสีย** บริหารจัดการระบบบำบัดน้ำเสีย โดยกรมโยธาธิการและผังเมือง วางผังเมือง และกรมควบคุมมลพิษและองค์การจัดการน้ำเสีย จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียตั้งแต่ต้นทางถึงปลายทางให้เป็นระบบปิด ตรวจสอบ บำรุงระบบบำบัดน้ำเสียและขจัดน้ำเสีย อบรมสร้างความตระหนักและเสริมสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชน
18. **หน่วยงานส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลัก ร่วมดำเนินการกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกรมควบคุมมลพิษ** ดำเนินโครงการเสริมสร้างความปลอดภัย และสุขใจในชุมชนกระป๋องน้อย เพื่อสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่กระป๋องน้อย ให้มีความปลอดภัยอย่างยั่งยืน ลดความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยจัดทำแผนการเฝ้าระวังและป้องกันภัยที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน ที่ส่งผลกระทบต่อผลผลิต ผลิตภัณฑ์ และสิ่งแวดล้อมในชุมชนกระป๋องน้อย และอบรมให้ความรู้แก่ชุมชน
19. **กระทรวงการอุดมศึกษาวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรมเป็นหน่วยงานหลัก ร่วมดำเนินการกับสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์** ศึกษาวิจัยเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และด้านความปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงพันธุ์พืชให้ทนต่อโรค เกิดการกลายพันธุ์แปลกๆและสวยงามมากขึ้น และใช้ถนอมอาหารด้วยวิธีการต่างๆ รวมทั้งเทคโนโลยีร์ทางนิวเคลียร์และรังสี

20. **กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นหน่วยงานหลัก ร่วมดำเนินการกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงพลังงาน** จัดทำระบบการกำจัดขยะที่ถูกสุขอนามัยและสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง นำขยะมาหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ หรือสร้างมูลค่าเพิ่มของขยะเป็นพลังงานชีวมวลใช้ในครัวเรือน ดัดแปลงเป็นปุ๋ยออร์แกนิก ลดการทิ้งให้เป็นขยะให้มากที่สุด หรือสามารถลดขยะได้เป็นศูนย์ (Zero Waste) ปลูกฝังเยาวชนให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการบริหารจัดการขยะ ปฏิบัติตามสี่บทอดกันมาจนเป็นปกติวิสัยและปกป้องชุมชนให้ปราศจากขยะ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมของชุมชนที่สะอาดและปลอดภัยจากเชื้อโรคทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น
21. **กรมป่าไม้เป็นหน่วยงานหลัก ร่วมดำเนินการกับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้และหน่วยงานท้องถิ่น** รมรงค์การสร้างพื้นที่สีเขียว เพื่อสร้างสภาพอากาศที่สะอาด มีระบบนิเวศน์ที่ดีในชุมชน โดยการปลูกป่าบำรุงรักษาต้นไม้ใหญ่ ไม่ตัดทำลายป่า จัดการป่าชุมชนและขึ้นทะเบียนต้นไม้ในป่าต้นน้ำ สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ สร้างสังคมคาร์บอนต่ำ หรืออาจต่อยอดสร้างมูลค่าจากสิทธิการลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือ carbon credit ให้กับองค์กรอื่น เพื่อลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ หรือก๊าซเรือนกระจกสู่สิ่งแวดล้อม
22. **หน่วยงานท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลัก ดำเนินการร่วมกับกระทรวงสาธารณสุข** สร้างระบบน้ำดื่มคุณภาพในชุมชนตามมาตรฐาน GMP 420 ให้ชุมชนลดรายจ่ายในการจัดหา น้ำดื่มที่สะอาด ให้ชุมชนพึ่งพาตนเองโดยมีระบบกรองน้ำสะอาดใช้เองในชุมชน มีการบำรุงรักษาด้วยชุมชน โดยการจำหน่ายในราคาที่ถูก หรือใช้ระบบแลกเปลี่ยนตามกติกาของชุมชน เช่น นำขยะรีไซเคิลมาแลกหรือปุ๋ยที่ผลิตในชุมชนมาแลกน้ำดื่ม เป็นต้น
23. **กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยหน่วยงานหลัก ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานส่วนท้องถิ่น** สร้างระบบ safety zone ให้กับชุมชน โดยกำหนดพื้นที่ปลอดภัยในชุมชนตามระดับความเสี่ยงต่ำ กลาง และสูง และจัดการมาตรการบริหารจัดการเหตุที่อาจเกิดขึ้นความระดับความเสี่ยงนั้นๆ ให้ชุมชนพึ่งพาตนเอง และสร้างจิตอาสาเฝ้าระวังป้องกันและประเมินความเสี่ยงของภัยที่จะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชุมชน จากกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกชุมชน ทั้งความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับคน ผลิตผล และสิ่งแวดล้อมในชุมชน
24. **การประปาส่วนภูมิภาค** สร้างระบบน้ำดื่มคุณภาพในชุมชน ให้ชุมชนลดรายจ่ายในการจัดหา น้ำดื่มที่สะอาด ให้ชุมชนพึ่งพาตนเองโดยมีระบบกรองน้ำสะอาดใช้เองในชุมชน มีการบำรุงรักษาด้วยชุมชน โดยการจำหน่ายในราคาที่ถูก หรือใช้ระบบแลกเปลี่ยนตามกติกาของชุมชน เช่น นำขยะรีไซเคิลมาแลกหรือปุ๋ยที่ผลิตในชุมชนมาแลกน้ำดื่ม เป็นต้น
25. **กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม** พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลให้ครอบคลุมการใช้งานทั่วทั้งพื้นที่ และสนับสนุนการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในทุกกิจกรรมภายในพื้นที่

4.2 ความท้าทายในการนำแนวทางบรรลุเป้าหมายไปปฏิบัติ และแนวทางในการบริหารความเสี่ยง

ความท้าทายในการนำแนวทางบรรลุเป้าหมายไปปฏิบัติ มีความเสี่ยงในมิติ 3 มิติ โดยมีแนวทางในการบริหารจัดการความเสี่ยง ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 6 แนวทางการบริหารจัดการความเสี่ยงในการนำแนวทางบรรลุเป้าหมายสู่การปฏิบัติ

ความท้าทาย	ความเสี่ยง	แนวทางในการบริหารจัดการความเสี่ยง
1. มิติความเสี่ยงทางการเงิน (Financial Risk)		
การจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอและความต่อเนื่องของงบประมาณในการขับเคลื่อนจบบรรลุเป้าหมาย	ไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณตามแผนและขาดความต่อเนื่องนโยบายในการดำเนินการของภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	<ul style="list-style-type: none"> - บูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนงานโครงการให้ครอบคลุมการบริหารจัดการ และเสนอแผนเพื่อจัดทำงบประมาณล่วงหน้า - มีการจัดทำการตกลงร่วมกันระหว่างหน่วยงานและมีตัวชี้วัดในการปฏิบัติงานร่วมกัน - ผลักดันให้ภาครัฐฯ ทราบถึงปัญหาในพื้นที่และความต้องการของประชาชน - เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนร่วมลงทุน
2. มิติความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Operation Risk)		
การบริหารโครงการให้ดำเนินการแล้วเสร็จตามเป้าหมายแผนงานที่กำหนด	การดำเนินการล่าช้ากว่าแผนที่กำหนดกระทบกับงานในส่วนอื่นที่บูรณาการร่วมกัน	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้บริหารของแต่ละหน่วยงานให้ความสำคัญและกำกับติดตามอย่างต่อเนื่อง โดยให้มีการรายงานผลงานเป็นระยะ - มีการจัดทำแผนปฏิบัติการ (Action plan) ร่วมในกิจกรรมที่เชื่อมโยงกัน
ความสามารถในการบูรณาการความร่วมมือ	หน่วยงานในพื้นที่ไม่มีการบูรณาการในการทำงาน โดยจะทำงานในลักษณะต่างหน่วยต่างทำ โดยมักจะยึดเป้าหมายและตัวชี้วัดของหน่วยงานตนเองเป็นหลัก	จัดตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อกำกับ ติดตามและแก้ปัญหา โดยกำหนดตัวชี้วัดร่วมให้แต่ละหน่วยงานรับผิดชอบร่วมกัน
ความเข้มแข็งของชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชน	ชุมชนขาดความเข้มแข็งไม่ให้ความร่วมมือคนในพื้นที่ไม่สนใจเข้าร่วมโครงการ	ประชาสัมพันธ์และสร้างการตระหนักรู้ในทางแห่งพื้นที่และโอกาสในการพัฒนา ที่จะยกระดับคุณภาพชีวิตได้อย่างยั่งยืน
3. มิติความเสี่ยงด้านนโยบายและกลยุทธ์ (Policy & Strategy Risk)		
การเน้นบรรลุเป้าหมายของหน่วยงานมากกว่าการบรรลุเพียงในภาพรวม	ขาดแผนงานที่ชัดเจน รวมทั้งความไม่สอดคล้องกับแผนงานในภารกิจเป้าหมายของหน่วยงาน	กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงานให้ชัดเจน และทำความเข้าใจกับทุกภาคส่วนในองค์กรเพื่อร่วมกันขับเคลื่อนแผนงานดังกล่าว

ความท้าทาย	ความเสี่ยง	แนวทางในการบริหารจัดการความเสี่ยง
ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในด้านนโยบาย	การดำเนินงานอาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยภายนอก เช่น แผนนโยบายจากการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลชุดใหม่ หรือปัจจัยภายในองค์กร เช่น การปรับเปลี่ยนโยกย้ายบุคลากร อาจทำให้แผนงานดำเนินไปไม่ต่อเนื่อง	วางแผนติดตาม แผนงาน รวมทั้งปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในที่อาจมีผลกระทบต่อแผนงาน รวมไปถึงการวางแผนป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น
นโยบายที่สามารถปฏิบัติได้และสอดคล้องกับบริบทและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานท้องถิ่น	นโยบายไม่สามารถปฏิบัติได้จริงและไม่สอดคล้องกับบริบทและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานท้องถิ่น	สร้างการมีส่วนร่วมของหน่วยงานท้องถิ่นและภาคประชาชน ในการกำหนดนโยบายสู่การปฏิบัติ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมขับเคลื่อน
การบรรลุเป้าหมายของหน่วยงานที่ให้ความร่วมมือในการส่งออกผลิตภัณฑ์จากชุมชน	ผลิตภัณฑ์ที่ชัดเจน ทั้งปริมาณและราคา จำหน่ายยังไม่สอดคล้องกับแผนงานในภารกิจเป้าหมายของหน่วยงาน	กำหนด เป้าหมายและนำยุทธศาสตร์ของหน่วยงานให้ชัดเจน และทำความเข้าใจกับทุกภาคส่วนในองค์กรเพื่อร่วมกันขับเคลื่อนแผนงานดังกล่าว

4.3 สรุป (Chapter Summary)

การนำแนวทางไปปฏิบัติเพื่อบรรลุตามเป้าหมายรองสู่การบรรลุเป้าหมายหลักที่ 1 สร้างงานสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 จากปัจจุบัน (รายได้เฉลี่ยเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่าคนละ 90,000 บาทต่อปี) เป้าหมายหลักที่ 2 ดัชนีคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทุกมิติเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูงสุดร้อยละ 5 ของประเทศ เป้าหมายหลักที่ 3 ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน (GVH) อยู่ในระดับดีมาก (81-100 คะแนน) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัดกระบี่ที่อยู่ในระดับดี และเป้าหมายหลักที่ 4 มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระบี่น้อย ทั้งระบบ จำนวน 500 ล้านบาท (สะสมใน 5 ปี) คณะผู้ศึกษา เห็นว่าจะต้องอาศัยปัจจัยแห่งความสำเร็จ อาทิ ด้านนโยบายและมาตรการภาครัฐ ด้านความตระหนักรู้ ด้านงบประมาณ ด้านการบูรณาการระหว่างหน่วยงานทุกภาคส่วน ด้านกระบวนการปฏิบัติงาน ด้านความรู้และทักษะในการบริหารจัดการองค์กรยุคใหม่ ด้านการเพิ่มรายได้ ด้านนวัตกรรม ด้านการตลาด และด้านการประชาสัมพันธ์ ซึ่งต้องมีแนวทางการบริหารจัดการความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ อาทิ ความต่อเนื่องในการดำเนินนโยบายของภาครัฐและการส่งต่อนโยบายของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ความสามารถในการบูรณาการความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ และความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งต้องกำหนดเป้าหมายและแนวทางการกำกับดูแลที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ได้กำหนดวิสัยทัศน์ของประเทศไทยว่า “ประเทศไทย มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

5. สรุปในภาพรวม

5.1 สรุปในภาพรวม และข้อเสนอเชิงนโยบาย

การจัดการพื้นที่ ส.ป.ก. ตำบลกระปี่น้อย เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน ได้กำหนดเป้าหมายหลัก จำนวน 4 เป้าหมาย ที่มีตัวชี้วัดในการเพิ่มรายได้ครัวเรือน ดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อม ดัชนีความสุขของประชาชนในชุมชน และการเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ โดยมี 7 เป้าหมายรอง และ 9 กิจกรรม เพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมาย โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดินและน้ำ กำหนดให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ สร้างช่องทางการตลาด พัฒนาทักษะการประกอบอาชีพ จัดระเบียบชุมชน สร้างให้เป็นเมืองผลิตผักปลอดภัย เมืองแพะอันดามันศรีบังจอร์ เมืองพลังงานทดแทน และเมืองความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อม ภายใต้ 13 ห่วงโซ่คุณค่าการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แสดงความสัมพันธ์ดังภาพที่ 10

ภาพที่ 10 ความสัมพันธ์ของเป้าหมาย ข้อเสนอเชิงนโยบาย และห่วงโซ่คุณค่า

และที่สำคัญต้องมีการจัดตั้งองค์กรที่มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย โดยมีสถานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์อื่นๆ แก่เอกชนผู้ลงทุนในพื้นที่ โดยประยุกต์จากเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียง (SEDZ) เพื่อให้การขับเคลื่อนเป้าหมายบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้ในที่สุด

5.2 บทเรียนที่ได้เรียนรู้จากการจัดทำรายงาน

5.2.1 ความท้าทายในการบูรณาการความคิดจากสมาชิกในกลุ่ม

การที่สมาชิกในกลุ่มอยู่ต่างหน่วยงานที่มีภารกิจหลักแตกต่างกัน นับเป็นความท้าทายหลักตั้งแต่เริ่มต้นในการกำหนดหัวข้อการศึกษา อันเนื่องจากประสบการณ์ ข้อมูล และสภาพปัญหาที่ประสบในการปฏิบัติงานมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มที่รับผิดชอบงานเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษาน้อย แต่ทุกหน่วยงานเองต่างก็มีจุดยึดหลักที่ยุทธศาสตร์ชาติฉบับเดียวกัน ความเห็นที่หลากหลายซึ่งอาจไม่ตรงกันในบางประเด็นทำให้เกิดการเรียนรู้ในความแตกต่าง และรู้จักภารกิจของหน่วยงานอื่นมากขึ้น นอกจากนี้การจัดทำรายงานการศึกษากลุ่ม (GP) ในระยะเวลากระชั้นชิดร่วมกับภารกิจของสมาชิกแต่ละท่านที่ต้องจัดทำรายงานส่วนบุคคล (IS) ด้วย ประกอบกับสมาชิกกลุ่มหลายท่านมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ไม่สามารถจัดการประชุมกลุ่มแบบปกติได้ จึงต้องจัดการประชุมแบบออนไลน์ ทำให้ขาดโอกาสในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือช่วยขัดเกลางานซึ่งกันและกัน ส่งผลต่อคุณภาพของงานที่อาจจะพัฒนาขึ้นได้กว่านี้

5.2.2 การเชื่อมโยงระหว่างแนวทางการพัฒนาตนเอง (IS) ให้เข้ากับการนำข้อเสนอในรายงานกลุ่มไปปฏิบัติ (GP)

ตารางที่ 7 การเชื่อมโยงระหว่างรายงานการศึกษาส่วนบุคคล (IS) กับรายงานกลุ่ม (GP)

รหัส	ชื่อ-สกุล	รายงานการศึกษาส่วนบุคคล (IS)	เชื่อมโยงรายงานการศึกษากลุ่ม (GP)
9709	นายจินตพันธุ์ ทังสุบุตร	ถอดบทเรียนการทำดิจิทัลทราน스포ร์เมชันของสำนักงานกฤษฎีกา	นำแนวทางการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ในการจัดการพื้นที่ ต.กระปี่น้อย
9718	นางสาวอุษณีย์ มหากิจศิริ	แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ	นำหลักการบริหารทรัพยากรบุคคลมาใช้ในพื้นที่ศึกษา โดยแนะแนวทางการประกอบอาชีพให้แก่ประชาชนให้เหมาะสมตามความรู้ความสามารถ อันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถทางอาชีพและให้การรับรองสมรรถนะบุคลากรในพื้นที่
9727	นายธนากร นาเชียงใต้	ลดการชะล้างพังทลายของดินด้วยระบบอนุรักษ์ดินและน้ำและบริหารจัดการน้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตพื้นที่ชลประทาน	เป็นการใช้และบริหารจัดการทรัพยากรดินและน้ำอย่างมีประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุดอย่างยั่งยืนเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยป้องกันการชะล้างพังทลายเป็นการดำเนินการพัฒนาความมั่นคงทางทรัพยากรดินโดยเฉพาะหน้าดินเพื่อการเกษตรที่มีความอุดมสมบูรณ์ อีกทั้งยังป้องกันภัยพิบัติของดินสไลด์ดินถล่ม

รหัส	ชื่อ-สกุล	รายงานการศึกษาส่วนบุคคล (IS)	เชื่อมโยงรายงานการศึกษากลุ่ม (GP)
			และดำเนินการพัฒนาความมั่นคงทางน้ำ ภายใต้โครงการพัฒนาเพื่อเสริมความมั่นคงเฉพาะพื้นที่โครงการฯในพื้นที่เป้าหมาย เพื่อแก้ไขปัญหาอุทกภัย/ภัยแล้งที่เกิดขึ้นเพื่อใช้เพาะปลูกในพื้นที่เกษตรกรรมของโครงการฯ รวมทั้งบูรณาการให้หน่วยงานต่างๆ ร่วมกันพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนอย่างยั่งยืน
9736	นายณรงค์ อรุณภาคมงคล	แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพมาตรฐานสนามบินของกรมท่าอากาศยาน	นำหลักการดำเนินการที่ทำให้มีมาตรฐานเพื่อการยอมรับและสร้างความเชื่อมั่นในการลงทุนและเป็นการสนับสนุนผู้ประกอบการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างโอกาสและรายได้การขยายงานในการทำธุรกิจ
0945	นางสาวเกตุร ช่ออัญชัย	การบริหารจัดการพลังงานทดแทนเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มด้านพลังงานสู่เศรษฐกิจสีเขียว(กรณีศึกษา : จังหวัดกำแพงเพชร)	การเพิ่มมูลค่าของพลังงานทดแทนในพื้นที่และสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทนเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและยังสามารถทำให้สภาพแวดล้อมดีขึ้น
9754	นายอารยะ วงศ์อุดม	แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการข้อมูลของระบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย	เชื่อมโยง ติดตาม และรวบรวมข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับตำบลกระปี่น้อย อำเภอกระปี่น้อย จังหวัดกระปี่นอเสนอผู้บริหารกระทรวงมหาดไทยเพื่อประกอบการพิจารณา
9763	นายธนวัฒน์ สัมพันธ์กุลภัก	การพัฒนาระบบศูนย์ข้อมูลสำหรับการตัดสินใจเพื่อบริหารงานราชทัณฑ์	การบริหารข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับการบริหารจัดการพื้นที่เป้าหมาย เนื่องจาก เมื่อเริ่มดำเนินโครงการจะต้องจัดทำฐานข้อมูลควบคู่ไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการดังกล่าวมีการดำเนินการในหลายมิติ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจจะยิ่งทำได้ยาก การให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากฐานข้อมูลด้วยระบบดิจิทัลนั้นจะทำให้การดำเนินโครงการไป

รหัส	ชื่อ-สกุล	รายงานการศึกษาส่วนบุคคล (IS)	เชื่อมโยงรายงานการศึกษากลุ่ม (GP)
			ในทิศทางที่ถูกต้องและมีโอกาสประสบความสำเร็จสูง
9772	นางดารุณี พิขุนทด	การยกระดับการสนับสนุนการกำกับดูแลความปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสี ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล	ดำเนินการพัฒนางานวิจัยให้ครอบคลุมการใช้ประโยชน์ทางนิวเคลียร์และรังสี บูรณาการกับทุกภาคส่วนศึกษาวิจัยด้านความปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสีที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน
9781	นายสมบัติ สุวรรณมณี	แนวทางเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมไม้อย่างพาราโดยใช้เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด กรณีศึกษาจังหวัดยะลา	ดำเนินการยกระดับ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรโดยใช้เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด ในพื้นที่ตำบลกระปี่น้อย อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
9790	นายนิวัชร ศิริปรีพงษ์	แนวทางส่งเสริมการพัฒนากำลังคนของประเทศไทยด้วยแพลตฟอร์มดิจิทัล	รวบรวมข้อมูลกำลังคนในพื้นที่ รัวริงคุณวุฒิวิชาชีพ และจัดการฝึกอบรมทักษะอาชีพที่จำเป็นในการพัฒนาเมือง ผ่านระบบบริหารจัดการกำลังคนอัจฉริยะ E-Workforce Ecosystem

บรรณานุกรม

1. <https://mgronline.com/south/detail/9650000097177>, สวนปาล์มหมดสัมปทานกว่า 7 หมื่นไร่ ที่ กระบี่ กลายเป็นค้ำก้นโตที่กำลังถูกรุมทิ้ง, เผยแพร่ 10 ต.ค. 2565 โดย ผู้จัดการออนไลน์
2. <https://www.am1386.com/home/2925>, เกษตรฯ เบิกฤกษ์ล้มต้นปาล์ม เคลียร์พื้นที่เตรียมทำกระบี่ สมาร์ทซีดี เมืองทันสมัยใส่ใจสิ่งแวดล้อม, เผยแพร่ 1 ก.ค. 2563 โดย สถานีวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร
3. <https://www.tcjithai.com/news/2020/02/current/10595>, ยึดคืนสวนปาล์ม ต้น “กระบี่สมาร์ทซีดี”, เผยแพร่ วันอาทิตย์ที่ 14 พฤษภาคม 2566 โดย ศูนย์ข้อมูลและข่าวสืบสวนเพื่อสิทธิพลเมือง (TCIJ)
4. เทศบาลตำบลกระบี่น้อย, แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2561 – 2565) เทศบาลตำบลกระบี่น้อย เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2), พ.ศ. 2563
5. สภาเกษตรกรจังหวัดกระบี่, แผนพัฒนาเกษตรกรรมตำบลเป็นเกษตรอุตสาหกรรม ตำบลกระบี่น้อย พ.ศ. 2561 - 2564, พ.ศ. 2560
6. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดกระบี่, แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดกระบี่ ปี 2566 - 2570, พ.ศ. 2565
7. คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) จังหวัดกระบี่, แผนพัฒนาจังหวัดกระบี่ พ.ศ.2561 – 2565 ฉบับทบทวน รอบปี พ.ศ.2565, กันยายน 2563
8. พินิต ภูจินดา และ ยศพล บุญสม, แนวคิดการพัฒนาเมืองต้นแบบ, วารสารวิชาการ การออกแบบ สภาพแวดล้อม ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2559)
9. จันทรสม จันทรอินทร์ และ สียงเวียน เทพผา, มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการบุกรุกที่ดินของรัฐ, วารสารวิชาการ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก, ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน) 2564
10. กระทรวงมหาดไทย, การขับเคลื่อนแนวทางเขตพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียง (SEDZ) ด้วยโมเดลเศรษฐกิจใหม่, พ.ศ. 2564
11. ดร. ปวีศร เลิศธรรมเทวี, ดร. วรณวิภา พัวศิริ, วิชาวี รุ่งวณิชชา, รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ การพัฒนา เขตเศรษฐกิจพิเศษตามแนวทางของอาเซียน, สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ตุลาคม 2560
12. Liang Xiaomin, Agricultural Development and Poverty Alleviation in China, Center for International Knowledge on Development, China, 24 July 2020
13. WANG SANGUI, director of Anti-Poverty Research Center, Renmin University of China, How Has China Achieved Large-Scale Poverty Reduction?, CHINA TODAY, 3 March 2019
14. The World Bank and the Development Research Center of the State Council, the People’s Republic of China, FOUR DECADES OF POVERTY REDUCTION IN CHINA, 2022

15. GOVERNMENT OF MALAYSIA, MALAYSIA Success Story in Poverty Eradication, December 2016
16. Norizan Abdul Razak, Jalaluddin Abdul Malik and Murad Saeed, A DEVELOPMENT OF SMART VILLAGE IMPLEMENTATION PLAN FOR AGRICULTURE: A PIONEER PROJECT IN MALAYSIA, the 4th International Conference on Computing and Informatics, ICOCI 2013

คณะผู้จัดทำ

- 9709 นายจันทพันธ์ ทั่งสุขบุตร
ผู้อำนวยการกองพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
- 9718 นางสาวอุษณีย์ มหากิจศิริ
เลขานุการกรม สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ
- 9727 นายธนกร นาเชียงใหม่
ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมเพื่อการพัฒนาที่ดิน กรมพัฒนาที่ดิน
- 9736 นายณรงค์ อรุณภาคมงคล
ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านความปลอดภัยภาคพื้น กรมท่าอากาศยาน
- 9745 นางสาวเกตุร ช่ออัญชัญ
พลังงานจังหวัดกำแพงเพชร สำนักงานปลัดกระทรวงพลังงาน
- 9754 นายอารยะ วงศ์อุดม
ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย
- 9763 นายธนวัฒน์ สัมพันธ์กุลภัก
ผู้อำนวยการทฤษฎสถานบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานี กรมราชทัณฑ์
- 9772 นางดารุณี พิขุนทด
ผู้อำนวยการกองพัฒนาระบบและมาตรฐานกำกับดูแลความปลอดภัย สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ
- 9781 นายสมบัติ สุวรรณมณี
อุตสาหกรรมจังหวัดยะลา สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- 9790 นายนิธิวัชร ศิริปรียพงศ์
ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)